

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

1. července 2009*

Ve věci T-24/07,

ThyssenKrupp Stainless AG, se sídlem v Duisburgu (Německo), zastoupená
M. Klusmannem a S. Thomasem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené F. Castillem de la Torre, R. Sauerem
a O. Weberem, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je návrh na úplné nebo částečné zrušení rozhodnutí Komise ze dne 20. prosince 2006 v řízení podle článku 65 [UO] (Věc č. COMP/F/39.234 – Přírážka za slévání – znovupřijetí), a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené společnosti ThyssenKrupp Stainless uvedeným rozhodnutím,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras (zpravodaj), předseda, M. Prek a V. M. Ciucă, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. prosince 2008,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1. Ustanovení Smlouvy o ESUO

¹ Článek 65 UO stanoví:

„1. Jsou zakázány veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které přímo nebo nepřímo vedou k vyloučení, omezení nebo narušení obvyklé hospodářské soutěže na společném trhu, a to zejména:

- a) ke stanovování nebo určování cen;
- b) k omezování nebo kontrole výroby, technického rozvoje nebo investic;
- c) k rozdělování trhů, výrobků, zákazníků nebo zdrojů zásobování.

2. Komise však schválí, pro určité výrobky, dohody o specializaci nebo dohody o společném nákupu nebo prodeji, jestliže [jsou splněny určité podmínky] [...]

3. Komise může získávat podle článku 47 veškeré informace nezbytné k provádění tohoto článku na zvláštní žádost zasloučenou zúčastněným osobám nebo na základě nařízení, které blíže určí, jaké dohody, rozhodnutí nebo jednání jí mají být oznamovány.

4. Dohody nebo rozhodnutí zakázané na základě odstavce 1 tohoto článku jsou od počátku neplatné a nelze se jich dovolávat před žádným soudem členských států.

S výhradou žalob podaných k Soudnímu dvoru je Komise výlučně příslušná k rozhodování o souladu uvedených dohod a rozhodnutí s touto smlouvou.

5. Podnikům, které uzavřou dohodu od počátku neplatnou, které provádí nebo se pokusí provádět prostřednictvím rozhodčího řízení, smluvní pokuty, bojkotu nebo jakýmkoli jiným prostředkem od počátku neplatnou dohodu nebo rozhodnutí anebo dohodu, jejíž schválení bylo zamítnuto nebo odvoláno, nebo které získají schválení na základě vědomě nepravdivých nebo zkreslených informací, nebo které používají praktiky odporující odstavci 1, může Komise ukládat pokuty a penále nepřesahující dvojnásobek obrátu dosaženého u výrobků, které jsou předmětem dohod, rozhodnutí nebo jednání odporujících tomuto článku, aniž by byla dotčena skutečnost, že jestliže je jejich předmětem omezení výroby, technického rozvoje nebo investic, zvyšuje se tato maximální výše na 10 % ročního obrátu dotyčných podniků, jde-li o pokuty, a na 20 % denního obrátu, jde-li o penále.“ *(neoficiální překlad)*

- 2 V souladu s jejím článkem 97 uplynula doba platnosti Smlouvy o ESUO dne 23. července 2002.

2. Sdělení Komise týkající se určitých aspektů nakládání s případy hospodářské soutěže, které vyplývají z ukončení platnosti Smlouvy o ESUO

- 3 Dne 18. června 2002 Komise přijala sdělení týkající se určitých aspektů nakládání s případy hospodářské soutěže, které vyplývají z ukončení platnosti Smlouvy o ESUO (Úř. věst. C 152, s. 5, dále jen „sdělení ze dne 18. června 2002“, citace z uvedeného sdělení použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem).

- 4 V bodě 2 sdělení ze dne 18. června 2002 je upřesněno, že cílem sdělení je:

„ – shrnout pro hospodářské subjekty a členské státy v rozsahu, v němž jsou dotčeny Smlouvou o ESUO a jejím sekundárním právem, nejvýznamnější změny v hmotném a procesním právu vyplývající z přechodu na režim Smlouvy o ES [...],

– vysvětlit, jak Komise hodlá řešit zvláštní otázky vyplývající z přechodu z režimu ESUO na režim ES v oblasti kartelových dohod a zneužití dominantního postavení [...], kontroly spojování podniků [...] a kontroly státních podpor.“

- 5 Bod 31 sdělení ze dne 18. června 2002, který se nachází v části zabývající se zvláštními otázkami vyplývajícími z přechodu z režimu ESUO na režim ES, zní následovně:

„Jestliže Komise, v rámci uplatňování pravidel hospodářské soutěže Společenství na dohody, konstatuje, že došlo k protiprávnímu jednání v oblasti spadající do působnosti Smlouvy o ESUO, je použitelným hmotným právem, bez ohledu na dobu uvedeného uplatnění, právo platné v době, kdy došlo ke skutečnostem naplňujícím znaky protiprávního jednání. Každopádně z procesního hlediska je po uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO použitelným právem právo ES [...]“

3. *Ustanovení nařízení (ES) č. 1/2003*

- 6 Podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1) „[p]ro účely použití článků 81 [ES] a 82 [ES] má Komise pravomoci stanovené tímto nařízením“.

- 7 Článek 7 odst. 1 nařízení č. 1/2003 zní takto:

„Pokud Komise na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu zjistí jednání v rozporu s články 81 [ES] nebo 82 [ES], může svým rozhodnutím nařídit, aby dotyčné podniky a sdružení podniků takové protiprávní jednání ukončily. Za tím účelem jim může ukládat nápravná opatření z hlediska tržního chování nebo nápravná opatření strukturální, která jsou přiměřená protiprávnímu jednání a nezbytná k tomu, aby bylo toto jednání účinně ukončeno. Strukturální nápravná opatření mohou být uložena pouze tehdy, pokud buď neexistuje stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování, nebo pokud by každé takové stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování bylo pro dotyčný podnik větší zátěží než strukturální nápravné opatření. Pokud má na tom Komise oprávněný zájem, může rovněž konstatovat, že došlo k protiprávnímu jednání v minulosti.“

8 Článek 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 uvádí:

„Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) se dopouštějí jednání v rozporu s články 81 [ES] nebo 82 [ES] nebo
- b) porušují rozhodnutí nařizující předběžná opatření podle článku 8 nebo
- c) nesplní nabídku závazku, kterou jsou vázány na základě rozhodnutí podle článku 9.

Pokuta u každého podniku a sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání nesmí přesáhnout 10 % jeho celkového obratu za předchozí hospodářský rok.

Pokud protiprávní jednání sdružení souvisí s činností jeho členů, nesmí pokuta přesáhnout 10 % součtu celkového obratu všech členů aktivních na trhu dotčeném protiprávním jednáním sdružení.“

9 Článek 27 nařízení č. 1/2003 uvádí následující:

„1. Před přijetím rozhodnutí podle článků 7, 8, 23 a čl. 24 odst. 2 poskytne Komise podnikům nebo sdružením podniků, proti nimž je vedeno řízení Komise, příležitost, aby byly slyšeny ve věci, jíž se týká námitka přijatá Komisí. Komise založí svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit. Stěžovatelé jsou s řízením úzce spojeni.

2. Při řízení musí být plně dodržováno právo dotyčných stran na obhajobu. Musí mít právo nahlížet do spisů Komise, s výhradou oprávněného zájmu podniků na ochraně jejich obchodního tajemství. Právo nahlížet do spisů se nevztahuje na důvěrné informace a vnitřní dokumenty Komise nebo orgánů pro hospodářskou soutěž členských států. Právo nahlížet do spisů se zejména nevztahuje na korespondenci mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž členských států nebo mezi těmito orgány navzájem, včetně dokumentů vypracovaných podle článků 11 a 14. Nic v tomto odstavci nesmí bránit Komisi sdělovat a užívat informace nezbytné k předložení důkazu protiprávního jednání.

[...]“

Skutkový základ sporu

10 Krupp Thyssen Nirosta GmbH, společnost založená podle německého práva, vznikla dne 1. ledna 1995 spojením činností společnosti Thyssen Stahl AG (dále jen „Thyssen“) a společnosti Fried Krupp AG Hoesch-Krupp v oblasti plochých výrobků z nerezové

oceli, odolných vůči kyselinám a vysokým teplotám. Z Krupp Thyssen Nirosta se po několika změnách obchodní firmy stala ThyssenKrupp Stainless AG (dále jen „žalobkyně“ nebo „TKS“).

- 11 Nerezová ocel je zvláštním typem oceli, jejíž hlavní vlastností je odolnost proti korozi. Tato vlastnost je dána použitím různých legovacích prvků (chromu, niklu, molybdenu) ve výrobním procesu. Nerezová ocel je používána ve formě plochých výrobků (plechy nebo role; válcované za tepla nebo za studena) nebo dlouhých výrobků (traverz, válcovaného drátu, profilů; válcovaných za tepla nebo tvářených). Většina těchto výrobků spadá do působnosti Smlouvy o ESUO ve smyslu článku 81 UO.
- 12 Dne 16. března 1995, poté co se objevily informace v odborném tisku a po stížnostech spotřebitelů, požádala Komise na základě článku 47 UO několik výrobců nerezové oceli, aby jí sdělili informace týkající se společného zvýšení cen, známého pod názvem „přirážka za slévání“, ke kterému přistoupili.
- 13 Přirážka za slévání představuje přirážku k ceně vypočítanou v závislosti na kurzech legovacích prvků, která se připočítává k základní ceně nerezové oceli. Cena legovacích prvků používaných výrobcí nerezové oceli (nikl, chrom, molybden) představuje důležitý podíl na výrobních nákladech. Kurzy těchto prvků jsou velice proměnlivé.
- 14 Na základě obdržených informací Komise dne 19. prosince 1995 zaslala 19 podnikům oznámení námitek.
- 15 V prosinci 1996 a lednu 1997, po řadě šetření na místě vykonaných Komisí, advokáti nebo zástupci některých podniků oznámili Komisi svou vůli spolupracovat. Dne

17. prosince 1996 TKS a dne 10. ledna 1997 AST zaslaly Komisi za tímto účelem prohlášení.

16 Dne 24. dubna 1997 zaslala Komise dotyčným podnikům nové oznámení námitek, které nahradilo oznámení ze dne 19. prosince 1995. Jak společnosti TKS, tak i společnosti Thyssen bylo zasláno oznámení námitek a obě tyto společnosti na ně odděleně odpověděly dopisy svých příslušných zástupců dne 30. června 1997.

17 Dopisem ze dne 23. července 1997 zasláným Komisi (dále jen „prohlášení ze dne 23. července 1997“) TKS sdělila toto:

„Co se týče řízení zmíněného v předmětu [Věc IV/35.814 – TKS], požadovali jste na právním zástupci společnosti Thyssen [...], aby [TKS] výslovně potvrdila, že nese odpovědnost za úkony případně provedené společností Thyssen po převedení oblasti činnosti plochých výrobků z nerezové oceli společnosti Thyssen v rozsahu, v němž jsou dotčeny ploché výrobky z nerezové oceli, které jsou předmětem tohoto řízení, a to rovněž pro období do roku 1993. Tímto dopisem vám to výslovně potvrzujeme.“

18 Dne 21. ledna 1998 Komise přijala rozhodnutí 98/247/ESUO o řízení k uplatnění článku 65 [UO] (Věc IV/35.814 – Přířádko za slévání) (Úř. věst. L 100, s. 55).

19 Podle tohoto rozhodnutí se většina výrobců plochých výrobků z nerezové oceli na zasedání v Madridu dne 16. prosince 1993 dohodla na zvýšení jejich cen ve vzájemné shodě, čímž změnili parametry výpočtu přírážky za slévání. Za tímto účelem se rozhodli používat od 1. února 1994 přírádko za slévání vypočítanou podle vzorce použitého

naposledy v roce 1991, přijímající pro všechny výrobce jako referenční hodnoty pro legovací prvky hodnoty z měsíce září 1993, ve kterém kurz niklu dosáhl historického minima.

20 Komise měla za to, že dotyčné podniky z tohoto důvodu porušily čl. 65 odst. 1 UO tím, že změnily a používaly ve vzájemné shodě referenční hodnoty výpočtového vzorce přírážky za slévání, přičemž cílem a výsledkem tohoto jednání bylo omezení a narušení obvyklého fungování hospodářské soutěže na společném trhu.

21 Rozhodnutí bylo oznámeno společnosti TKS, a nikoli společnosti Thyssen.

22 Z bodu 102 odůvodnění, jakož i článků 1 a 2 rozhodnutí 98/247 vyplývá, že Komise měla na základě prohlášení ze dne 23. července 1997 za to, že TKS byla odpovědná za jednání společnosti Thyssen, a proto jí uložila pokutu i z důvodu skutečností vytýkaných společnosti Thyssen. V tomto ohledu se Komise v bodě 78 odůvodnění rozhodnutí 98/247 domnívala, že doba trvání protiprávního jednání vytýkaného společnosti Thyssen byla vymezena prosincem 1993, dnem schůzky v Madridu, během níž byla započata vzájemná shoda mezi výrobcí plochých výrobků z nerezové oceli, a dnem 1. ledna 1995, dnem ukončení činnosti společnosti Thyssen v tomto odvětví.

23 Dne 11. března 1998 TKS podala žalobu směřující zejména ke zrušení rozhodnutí 98/247.

24 Rozsudkem ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise (T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757), Soud zrušil článek 1 rozhodnutí 98/247 v rozsahu, v němž přičítá společnosti TKS odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen.

- 25 Soud měl za to, že Komise během správního řízení společnosti TKS neumožnila předložit své stanovisko k realitě a relevanci skutečností vytýkaných společnosti Thyssen, a že TKS tedy neměla možnost vykonávat v tomto ohledu své právo na obhajobu. Komise tudíž nebyla oprávněna přičítat odpovědnost za jednání společnosti Thyssen společnosti TKS, ani v důsledku toho uložit společnosti TKS pokutu z důvodu skutečností vytýkaných společnosti Thyssen, protože v tomto bodě bylo oznámení námitek zasláno pouze posledně uvedené společnosti (rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, body 66 a 67).
- 26 Soud tudíž snížil pokutu TKS o částku pokuty, která jí byla uložena z důvodu protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, a vyšší pokuty nakonec uložené společnosti TKS stanovil na 4 032 000 eur.
- 27 Rozsudkem ze dne 14. července 2005, ThyssenKrupp v. Komise (C-65/02 P a C-73/02 P, Sb. rozh. s. I-6773), Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek podaný společností TKS a Komisi proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše.
- 28 Komise poté, co dopisem ze dne 29. listopadu 2005 požádala ředitelství skupiny Thyssen Krupp AG o různé informace a dopisem ze dne 6. března 2006 zaslala Thyssen žádost o poskytnutí informací s cílem zjistit její obrat, dne 5. dubna 2006 zaslala TKS oznámení námitek.
- 29 Dopisem ze dne 17. května 2006 žalobkyně odpověděla na oznámení námitek a dne 15. září 2006 se konalo veřejné slyšení.
- 30 Dne 20. prosince 2006 Komise přijala rozhodnutí ohledně řízení podle článku 65 [UO] (Věc č. COMP/F/39.234 – Přírážka za slévání – znovupřijetí, *citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*) (dále jen „Rozhodnutí“).

31 Preambule Rozhodnutí zní následovně:

„S ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství uhlí a oceli, a zejména na její článek 65,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na nařízení [...] č. 1/2003 [...],

s ohledem na rozhodnutí Komise ze dne 5. dubna částečně podrobit projednávaný případ novému přezkumu,

s ohledem na informace, které měla Komise k dispozici, a šetření provedená zaměstnanci Komise na základě článku 47 [UO],

s ohledem na písemná a ústní vyjádření učiněná na základě článku 36 [UO] jménem a na účet stran,

s ohledem na žádosti o poskytnutí informací stanovené v článku 18 nařízení č. 1/2003,

poté, co dotyčnému podniku poskytla příležitost vyjádřit se k námitkám vyjádřeným Komisí podle čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES],

po konzultaci poradního výboru pro restriktivní praktiky a dominantní postavení,

[...]“

32 Výrok Rozhodnutí obsahuje následující ustanovení:

„Článek 1

Thyssen [...] porušovala čl. 65 odst. 1 UO od 16. prosince 1993 do 31. prosince 1994 tím, že změnila a používala referenční hodnoty výpočtového vzorce přírážky za slévání, přičemž cílem a výsledkem tohoto jednání bylo omezení a narušení obvyklého fungování hospodářské soutěže na společném trhu.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedené v článku [1] se ukládá pokuta ve výši 3 168 000 eur.

Jelikož právnická osoba [TKS] [prohlášením] ze dne 23. července 1997 převzala odpovědnost za jednání právnické osoby Thyssen [...], pokuta se ukládá [TKS].

[...]“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

33 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 6. února 2007 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

34 Soud (pátý senát) na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval Komisi, aby písemně odpověděla na jednu otázku ohledně obsahu spisu vztahujícího se ke správnímu řízení, které vedlo k přijetí Rozhodnutí. Komise této žádosti vyhověla dne 3. prosince 2008.

35 Dopisem ze dne 3. prosince 2008 Komise předložila vyjádření týkající se zprávy z jednání, která byly oznámena žalobkyni. Žalobkyně Soud dopisem ze dne 8. prosince 2008 požádala, aby výše uvedená vyjádření nebyla vložena do spisu z důvodu, že by údajně měla za následek změnu předložení argumentů Komise a že údajně obsahují dodatečné a opožděné zaujetí stanoviska k věci samé.

36 Soud jednak žádost žalobkyně zamítl jako bezpředmětnou, jelikož dopis Komise ze dne 3. prosince 2008 byl již dříve zařazen do spisu, a jednak uvedl, že by případná existence nových argumentů Komise a jejich přípustnost byla posouzena v rámci rozsudku.

37 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání dne 11. prosince 2008.

38 Na jednání žalobkyně oznámila, že odvolává prohlášení ze dne 23. července 1997. V odpovědi na otázku předsedy žalobkyně tvrdila, že takové odvolání neučinila během správního řízení a že jeho cílem je pouze ilustrovat stanovisko zastávané v jejích písemnostech, totiž že prohlášení ze dne 23. července 1997 bylo pouze odvolatelným soukromým prohlášením, na jehož základě jí nemohla být přičítána odpovědnost za jednání společnosti Thyssen. Toto odvolání a výše uvedená prohlášení byla zanesena do protokolu o jednání.

39 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil Rozhodnutí;
- podpůrně zrušil článek 2 Rozhodnutí;
- ještě podpůrněji omezil na odpovídající rozsah částku uložené pokuty;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

40 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. K existenci údajně nových a opožděných argumentů Komise

41 Po předložení vyjádření týkajících se zprávy z jednání Komise žalobkyně uvedla, že uvedená vyjádření změnila předložení argumentů Komise a obsahují dodatečné a opožděné zaujetí stanoviska k věci samé.

42 Je třeba konstatovat, že toto tvrzení žalobkyně není podepřeno žádným konkrétním důkazem vztahujícím se k přesným bodům dotčených vyjádření. Je třeba konstatovat,

že naopak uvedená vyjádření obsahují pouze upřesnění dosahu některých argumentů Komise rozvinutých v jejich písemnostech nebo připomenutí prvků úvah, které nefigurují v nezbytné syntéze, která představuje zprávu z jednání.

- 43 Jeví se tak, že žalobkyně nepředložila důkaz o existenci nových argumentů Komise spadajících do působnosti čl. 48 odst. 2 jednacího řádu.

2. K pravomoci Komise

- 44 Dva první důvody směřující ke zrušení, vycházející z porušení zásady *nulla poena sine lege* a protiprávní povahy použití nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 65 UO, které jasně vznášejí otázku pravomoci Komise pro přijetí Rozhodnutí, je třeba zkoumat společně, což znamená určit, zda je Rozhodnutí založeno na platném právním základě.

Argumenty účastnic řízení

- 45 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Rozhodnutí je protiprávní, protože jí Komise v tomto aktu uložila pokutu „bez dostatečného zmocnění“, což je v rozporu se zásadou *nulla poena sine lege*.
- 46 Žalobkyně zdůrazňuje, že doba platnosti Smlouvy o ESUO uplynula dne 23. července 2002 a že Komise na základě téže skutečnosti ztratila svou pravomoc ukládat pokuty za porušení článku 65 UO. Z článku 70 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (dále jen „Vídeňská úmluva“), který uvádí obecné pravidlo

mezinárodního obyčejového práva používaného na Smlouvy o ESUO, vyplývá, že jakmile její doba platnosti uplyne, úmluva již nebude moci zakládat žádnou povinnost nebo pravomoc.

47 Podle žalobkyně článek 65 UO mohl být uplatněn se zpětnou účinností, pouze pokud by existovalo přechodné ustanovení o pravidlech hospodářské soutěže zavedených Smlouvou o ESUO, které chybí, zatímco členské státy nebo Rada přijaly přechodná ustanovení ve formě protokolu, rozhodnutí nebo nařízení, aby právně upravily důsledky uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO v jiných odvětvích.

48 Žalobkyně uvádí, že kdyby Komise chtěla použít článek 65 UO, musela by k tomu být pověřena. Avšak Smlouva o ESUO a Smlouva o ES, jakož i sekundární právo, a zejména nařízení č. 1/2003, údajně neobsahují žádné ustanovení umožňující takové použití se zpětným účinkem.

49 Komise údajně rovněž nemůže zakládat svou pravomoc pro použití článku 65 UO tím, že odkáže na údajný jednotný režim zákazu vyplývající z jednotného evropského právního řádu. Smlouva o ESUO a Smlouva o ES sice údajně byly na úrovni orgánů od smlouvy o jednotných orgánech spojeny. Představují však dva odlišné právní řády s odlišně upravenou příslušností a pravomocemi.

50 Žalobkyně tvrdí, že neexistuje obecná absolutní pravomoc Komise a že podle zásady svěřených pravomocí upravené v článku 5 ES si orgány Společenství nemohou samy od sebe přidělovat pravomoci. Komise údajně má pravomoc používat smlouvy v právním řádu Společenství pouze v rozsahu, v němž jí tato pravomoc byla konkrétně udělena odpovídajícími smlouvami. Podle žalobkyně jestliže skončí doba platnosti smlouvy, jako tomu v případě Smlouvy o ESUO bylo ke dni 23. července 2002, skončí rovněž pravomoci orgánů, které předtím byly příslušné k použití dotčené smlouvy.

- 51 Opačné argumenty Komise, totiž to, že článok 81 ES je „náhradným podpŕným režimom“ pro článok 65 UO a že tento článok ešte môže byť použit s ohľadom na obecnou právnu zásadu hierarchie norem jdoucí od *lex generalis* k *lex specialis*, jsou údajně nerelevantní.
- 52 Článok 65 UO údajně není *lex specialis* k článku 81 ES ve smyslu, ve kterém mu rozumí Komise. Podle žalobkyně *lex specialis* je norma, která splňuje veškerá kritéria *lex generalis*, ke kterým se řadí alespoň jedno dodatečné kritérium. Tak tomu údajně není, co se týče vztahu mezi článkem 65 UO a článkem 81 ES, protože článok 65 UO neobsahuje veškerá kritéria článku 81 ES a zejména účinný požadavek, aby byl dotčen obchod mezi členskými státy. Údajně nelze nic vyvodit ze zásady speciality, co se týče použitelnosti práva, které již není platné.
- 53 Použití článku 65 UO se údajně nemůže opírat ani o sdělení ze dne 18. června 2002. Toto sdělení údajně nemůže mít závazný účinek a Komise údajně každopádně nemá pravomoc vytvářet právní úpravy zakládající práva s ohledem na zacházení se staršími případy, a stejně tak k zajištění „harmonického přechodu“ mezi ustanoveními Smlouvy o ESUO a Smlouvy o ES podle podmínek Rozhodnutí.
- 54 Článok 65 UO navíc údajně nemůže být v projednávané věci použit podle zásady *lex mitior*. Zásada *lex mitior* údajně zdaleka nezakládá použití „trestního zákona“ se zpětným účinkem, nýbrž naopak, je podmínkou tohoto zpětného použití.
- 55 Žalobkyně na druhém místě tvrdí, že Rozhodnutí je protiprávní, protože používá nařízení č. 1/2003, zvláště jeho článok 23, ve spojení s článkem 65 UO. Toto „spojení norem“ údajně nemůže zakládat platný právní základ pro uložení sankcí a mimoto údajně vede k závažným vadám řízení, což údajně odůvodňuje, aby bylo Rozhodnutí označeno za „nicotné“ ve smyslu judikatury vyplývající z rozsudku Soudního dvora ze dne 26. února 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. Komise (15/85, Recueil, s. 1005).

- 56 Zprvé uvádí, že z bodů odůvodnění nařízení č. 1/2003, které vstoupilo v platnost poté, co uplynula doba platnosti Smlouvy o ESUO, a ze znění jeho článku 23 vyplývá, že tento článek Komisi umožňuje uložit pokutu za protiprávní jednání v rozporu s články 81 ES a 82 ES, avšak nikoli v případech protiprávní jednání v rozporu s článkem 65 UO, který není zmíněn v článku 23 nařízení č. 1/2003. Tím, že svou pokutu zakládá na článku 23 nařízení č. 1/2003, pro protiprávní jednání v rozporu s článkem 65 UO, se Komise údajně dopouští jasného porušení zásady *nulla poena sine lege*.
- 57 Komise se údajně nemůže účinně opřít o judikaturu citovanou v bodě 70 odůvodnění Rozhodnutí, podle které hmotněprávní pravidla nemají zpětný účinek. Článek 23 nařízení č. 1/2003, který obsahuje skutečný právní základ sankce, tedy který Komisi dává pravomoc pro ukládání pokuty, totiž údajně obsahuje „hmotněprávní trestní pravidlo“ a je ekvivalentem čl. 65 odst. 5 UO.
- 58 I za předpokladu, že by článek 23 nařízení č. 1/2003 mohl být považován za procesní pravidlo, jeho použití by nadále bylo nedovolené, jelikož použití nařízení č. 1/2003 na sankci za porušení článku 65 UO údajně musí být bez dalšího vyloučeno, *ratione materiae*.
- 59 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že použití nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 65 UO způsobilo vady celého řízení, a poznamenává, že i kdyby Komise, v době, kdy byl článek 65 UO platný, zakládala pokutu na ustanoveních tohoto článku ve spojení s ustanoveními nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, Prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), její rozhodnutí by údajně bylo rovněž zjevně protiprávní a mělo by být zrušeno. Stejně údajně platí nyní, kdy článek 65 UO již není použitelný a použitelnost nařízení č. 1/2003 na protiprávní jednání článku 65 UO musí být vyloučena jak *ratione materiae*, tak i *ratione temporis*.
- 60 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není přesné, že odkaz provedený článkem 23 nařízení č. 1/2003 na článek 81 ES obsahuje rovněž jiný, „jakoby neviditelný“ odkaz na článek 65 UO. Žalobkyně tvrdí, že, protože je v rámci práva použitelného v oblasti

protiprávních jednání zakázáno uplatňovat sankce obdobně, použití článku 23 nařízení č. 1/2003 na pravidlo, které v něm není uvedeno, představuje „nepřípustnou analogii“.

⁶¹ Žalobkyně uvádí, že právním základem nařízení č. 1/2003 je článek 83 ES, který Radu a Komisi pověřuje přijetím potřebných nařízení k použití „zásad uvedených v článcích 81 [ES] a 82 [ES]“, aniž by byl zmíněn článek 65 UO. Neuvedení tohoto posledně uvedeného ustanovení každopádně nemůže být považováno za omyl zákonodárce Společenství, který by zakládal sám o sobě podmínku obdobné použitelnosti pro zhojení mezery v právu. Žalobkyně uvádí, že podle zásady svěřených pravomocí uvedené v čl. 5 prvním pododstavci ES nemohla být Komisi dána žádná pravomoc k provedení článku 65 UO na základě Smlouvy o ES, a to ani podpůrně nebo implicitně, a že nařízení č. 1/2003 může na úrovni pravomocí odkazovat pouze na článek 81 ES.

⁶² Komise navrhuje zamítnutí obou prvních důvodů směřujících ke zrušení vznesených žalobkyní jako neopodstatněných.

Závěry Soudu

K právnímu základu Rozhodnutí

⁶³ Je třeba nejprve připomenout, že Smlouvy Společenství vytvořily nový právní řád, v jehož prospěch se státy ve stále větším rozsahu vzdávají svých svrchovaných práv

a jehož subjekty nejsou jen členské státy, ale rovněž jejich státní příslušníci (posudek Soudního dvora 1/91 ze dne 14. prosince 1991, Recueil, s. I-6079, bod 21).

- ⁶⁴ V rámci tohoto právního řádu Společenství mají orgány pouze svěřené pravomoci (posudek Soudního dvora 2/00 ze dne 6. prosince 2001, Recueil, s. I-9713, bod 5; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2001, Parlament v. Rada, C-93/00, Recueil, s. I-10119, bod 39). Z tohoto důvodu akty Společenství ve své preambuli uvádějí právní základ, který dotyčný orgán opravňuje jednat v dané oblasti. Volba vhodného právního základu má totiž ústavní význam (výše uvedený posudek Soudního dvora, 2/00, bod 5).
- ⁶⁵ V projednávané věci je zaprvé třeba konstatovat, že preambule Rozhodnutí obsahuje odkazy na ustanovení Smlouvy o ESUO, tedy články 36 UO, 47 UO a 65 UO, ale také zmínku Smlouvy o ES, nařízení č. 1/2003, a konkrétněji článku 18 a čl. 27 odst. 1 uvedeného nařízení, a zmínku nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/01, s. 81).
- ⁶⁶ Zadruhé je třeba poukázat na to, že v odůvodnění Rozhodnutí Komise v sedmdesátém bodě odůvodnění uvádí toto:

„Toto rozhodnutí [...] bylo přijato podle procesních pravidel Smlouvy o ES, a zvláště podle nařízení č. 1/2003. Článek 7 odst. 1 uvedeného nařízení Komise podle článku 85 ES svěřuje pravomoc zjišťovat protiprávní jednání podniků, která jsou v rozporu s právem hospodářské soutěže. Článek 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise zmocňuje ukládat sankce za protiprávní jednání.“

67 V bodě 73 odůvodnění Rozhodnutí Komise vysvětluje, že skutečnost, že článek 81 ES, jakožto *lex generalis*, nahradil článek 65 UO, jakožto *lex specialis*, od uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO, znamená, že Komise „je rovněž příslušná na základě čl. 7 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 zahájit řízení podle článku 65 UO za účelem konstatování porušení uvedeného článku, aby ukončila takto konstatované protiprávní jednání a uložila pokutu za účelem potrestání uvedeného protiprávní jednání“.

68 V bodě 163 odůvodnění Rozhodnutí je uvedeno, že podle čl. 65 odst. 5 UO Komise „mohla“ uložit pokuty podnikům, které se dopustily některých protisoutěžních jednání, a že „rovnocenné právo bylo Komisi svěřeno článkem 23 nařízení [...] č. 1/2003, používaným v tomto případě Komisí“.

69 Z odůvodnění Rozhodnutí rovněž vyplývá, že se odkaz v preambuli na článek 65 UO týká odstavce 1, tedy hmotněprávního ustanovení určeného podnikům a sdružením podniků, s tím, že zakazuje některá protisoutěžní jednání, a odstavce 5 v rozsahu, v němž stanoví možnost uložit pokuty nepřesahující dvojnásobek obratu dosaženého u výrobků, které jsou předmětem koluzní dohody. Odkaz na použitelnost čl. 65 odst. 5 UO se týká diskuse o zásadě *lex mitior* pro odůvodnění použití tohoto ustanovení, a nikoli čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v projednávané věci k výpočtu výše pokuty (viz body 162 až 168 a 178 odůvodnění Rozhodnutí).

70 Za těchto okolností je třeba mít za to, že Rozhodnutí, kterým Komise konstatuje porušení čl. 65 odst. 1 UO a ukládá žalobkyni pokutu, má svůj právní základ v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1/2003 pro konstatování protiprávní jednání a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 pro uložení pokuty.

- 71 Je tedy třeba v této fázi konstatovat, že argumentace žalobkyně týkající se zásady *lex mitior* a sdělení ze dne 18. června 2002, které údajně nemohly vytvořit platný právní základ pro Rozhodnutí, je zcela nerelevantní, jelikož pravomoc Komise není v projednávané věci založena na žádné z těchto skutečností, nýbrž na výše uvedených člancích nařízení č. 1/2003.

K pravomoci Komise konstatovat a trestat porušení čl. 65 odst. 1 UO po uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO na základě nařízení č. 1/2003

- 72 V rámci svých dvou prvních důvodů směřujících ke zrušení žalobkyně v zásadě tvrdí, že Komise ztratila, z důvodu uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO dne 23. července 2002, svou pravomoc ukládat sankce za porušení článku 65 a že neexistuje žádné ustanovení, přechodné nebo trvalé, primárního nebo sekundárního práva, pověřující tento orgán používat výše uvedený článek. Použití článku 65 UO ve spojení s nařízením č. 1/2003 v Rozhodnutí údajně pro ni každopádně nepředstavuje platný právní základ, jelikož uvedené nařízení Komisi svěřuje pravomoci pouze na základě provedení článků 81 ES a 82 ES.

- 73 Tato argumentace nemůže být přijata.

- 74 Zaprvé je třeba připomenout, že ustanovení, které je právním základem aktu a které opravňuje orgán Společenství k přijetí dotčeného aktu, musí být platné v okamžiku přijetí uvedeného aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. dubna 2000, Komise v. Rada, C-269/97, Recueil, s. I-2257, bod 45), což je nesporně případ čl. 7 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, které představují právní základ Rozhodnutí.

- 75 Zadruhé je třeba zdůraznit, že Smlouvy Společenství zavedly jednotný právní řád (viz v tomto smyslu posudek Soudního dvora 1/91, bod 63 výše, bod 21, a rozsudek Soudu ze dne 27. června 1991, *Stahlwerke Peine-Salzgitter v. Komise*, T-120/89, Recueil, s. II-279, bod 78), v rámci kterého, jak je vyjádřeno v čl. 305 odst. 1 ES, představovala Smlouva o ESUO zvláštní režim, který se odchyloval od obecných pravidel stanovených Smlouvou o ES.
- 76 Smlouva o ESUO tak představovala na základě čl. 305 odst. 1 ES *lex specialis* odchylojící se od *lex generalis*, jímž je Smlouva o ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. října 1985, *Gerlach*, 239/84, Recueil, s. 3507, body 9 až 11; posudek Soudního dvora 1/94, ze dne 15. listopadu 1994, Recueil, s. I-5267, body 25 až 27, a rozsudek Soudu ze dne 5. června 2001, *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi v. Komise*, T-6/99, Recueil, s. II-1523, bod 102).
- 77 Z toho vyplývá, že co se týče fungování společného trhu, pravidla Smlouvy o ESUO a všechna ustanovení přijatá k jejímu provedení zůstala v platnosti bez ohledu na Smlouvu o ES (rozsudky Soudního dvora *Gerlach*, bod 76 výše, bod 9, a ze dne 24. září 2002, *Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise*, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 100).
- 78 Nicméně v rozsahu, v němž určité otázky nebyly předmětem ustanovení Smlouvy o ESUO nebo právních úprav přijatých na základě této smlouvy, se Smlouva o ES a ustanovení přijatá k jejímu provedení mohly vztahovat na výrobky spadající do působnosti Smlouvy o ESUO i před uplynutím doby platnosti posledně uvedené smlouvy (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. prosince 1987, *Deutsche Babcock*, 328/85, Recueil, s. 5119, bod 10, a *Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise*, bod 77 výše, bod 100; viz rovněž v tomto smyslu posudek 1/94, bod 76 výše, bod 27).
- 79 Podle svého článku 97 Smlouva o ESUO pozbyla platnosti dne 23. července 2002. V důsledku toho se dne 24. července 2002 rozšířila působnost obecného režimu vyplývajícího ze Smlouvy o ES na oblasti, které byly původně upraveny Smlouvou o ESUO.

⁸⁰ I když návaznost právního rámce Smlouvy o ES na právní rámec Smlouvy o ESUO s sebou nesla ode dne 24. července 2002 změnu právních základů, postupů a použitelných hmotněprávních pravidel, tato změna spadá do kontextu jednoty a kontinuity právního řádu Společenství a jeho cílů (rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, *González y Díez v. Komise*, T-25/04, Sb. rozh. s. I-3121, bod 55; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007, *Lucchini*, C-119/05, Sb. rozh. s. I-6199, bod 41), jak to správně zdůrazňuje Komise v bodech 65 až 67 odůvodnění Rozhodnutí.

⁸¹ V tomto ohledu je třeba uvést, že zavedení a zachování režimu volné hospodářské soutěže, v rámci kterého jsou zajištěny obvyklé podmínky hospodářské soutěže a ze kterého zejména vychází pravidla v oblasti státních podpor a kartelových dohod mezi podniky, představuje jeden z hlavních cílů jak Smlouvy o ES (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, *SGL Carbon v. Komise*, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, bod 31), tak i Smlouvy o ESUO (viz v tomto smyslu posudek Soudního dvora 1/61, ze dne 13. prosince 1961, *Recueil*, s. 505, 519; rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 2001, *Moccia Irme a další v. Komise*, C-280/99 P až C-282/99 P, *Recueil*, s. I-4717, bod 33; rozsudek Soudu ze dne 11. března 1999, *Thyssen Stahl v. Komise*, T-141/94, *Recueil*, s. II-347, body 265, 299 až 304).

⁸² V tomto kontextu, ačkoli se pravidla Smlouvy o ES a Smlouvy o ESUO upravující oblast kartelových dohod v určité míře liší, je třeba zdůraznit, že pojmy „dohoda“ a „jednání ve vzájemné shodě“ spadající do působnosti čl. 65 odst. 1 UO odpovídají pojmům „dohoda“ a „jednání ve vzájemné shodě“ ve smyslu článku 81 a že soud Společenství vykládá obě ustanovení týmž způsobem (viz v tomto smyslu rozsudek *Thyssen Stahl v. Komise*, bod 81 výše, body 262 až 272 a 277). Sledování cíle nenarušené hospodářské soutěže v odvětvích původně spadajících do společného trhu s uhlím a ocelí tak není přerušeno z důvodu uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO, jelikož tento cíl je rovněž sledován v rámci Smlouvy o ES a tímž orgánem, Komisí, která je správním orgánem pověřeným provedením a rozvojem politiky hospodářské soutěže v obecném zájmu Společenství (viz obdobně rozsudek *Gonzalez y Díez v. Komise*, bod 80 výše, bod 55).

⁸³ Kontinuita právního řádu Společenství a cílů, které řídí jeho fungování, tak vyžaduje, aby Evropské společenství, jakožto nástupce Evropského společenství uhlí a oceli, ve

svém vlastním procesním rámci zaručilo s ohledem na situace, které vznikly za platnosti Smlouvy o ESUO, dodržování práv a povinností platných *eo tempore* jak pro členské státy, tak pro jednotlivce podle Smlouvy o ESUO a pravidel přijatých k jejímu provedení. Tento požadavek platí o to více v rozsahu, v němž narušení hospodářské soutěže vyplývající z nedodržení pravidel v oblasti kartelových dohod může rozšířit své účinky v čase i na období po uplynutí platnosti Smlouvy o ESUO, kdy již platí Smlouva o ES (viz obdobně rozsudek Gonzalez y Díez v. Komise, bod 80 výše, bod 56).

84 Z výše uvedeného vyplývá, že v rozporu s tvrzením žalobkyně musejí být nařízení č. 1/2003, a konkrétněji jeho čl. 7 odst. 1 a jeho čl. 23 odst. 2 vykládány v tom smyslu, že umožňují Komisi po dni 23. července 2002 zjišťovat a ukládat sankce za kartelové dohody v odvětvích spadajících do působnosti Smlouvy o ESUO *ratione materiae* a *ratione temporis* (viz obdobně rozsudek Gonzalez y Díez v. Komise, bod 80 výše, bod 57), a to přesto, že výše uvedená ustanovení uvedeného nařízení výslovně neuvádějí článek 65 UO.

85 Kromě toho je třeba uvést, že v rámci právního řádu Společenství musí použití pravidel Smlouvy o ES v oblasti, která byla původně upravená Smlouvou o ESUO, dodržovat zásady upravující časovou působnost právního předpisu. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že ačkoliv jsou procesní pravidla obecně považována za použitelná na všechny spory projednávané v okamžiku jejich vstupu v platnost, neplatí to v případě hmotněprávních pravidel. Tato pravidla totiž za účelem zajištění dodržení zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání musejí být vykládána jako vztahující se na situace, ke kterým došlo před jejich vstupem v platnost, pouze tehdy, pokud z jejich znění, cíle a struktury jasně vyplývá, že jim musí být přiznán takový účinek (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. listopadu 1981, *Meridionale Industria Salumi* a další, 212/80 až 217/80, Recueil, s. 2735, bod 9, a ze dne 10. února 1982, *Bout*, 21/81, Recueil, s. 381, bod 13; rozsudek Soudu ze dne 19. února 1998, *Eyckeler & Malt v. Komise*, T-42/96, Recueil, s. II-401, bod 55).

86 Z tohoto pohledu, pokud jde o otázku hmotněprávních ustanovení použitelných na právní situaci, která definitivně proběhla před uplynutím platnosti Smlouvy o ESUO,

kontinuita právního řádu Společenství a požadavky zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání ukládají, aby se hmotněprávní ustanovení přijatá na základě Smlouvy o ESUO použila na skutkové okolnosti spadající do jejich působnosti *ratione materiae* a *ratione temporis*. Okolnost, podle které z důvodu, že Smlouva o ESUO pozbyla platnosti, není její dotčený právní rámec v okamžiku, kdy dojde k posouzení skutkového stavu, již platný, nemění tuto úvahu, protože toto posouzení se týká právní situace, která definitivně proběhla v době, kdy byla použitelná hmotněprávní ustanovení přijatá na základě Smlouvy o ESUO (rozsudek Gonzalez y Díez v. Komise, bod 80 výše, bod 59).

⁸⁷ V projednávaném případě bylo Rozhodnutí přijato na základě čl. 7 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v důsledku řízení vedeného v souladu s uvedeným nařízením. Ustanovení týkající se právního základu a řízení vedeného až do přijetí Rozhodnutí spadají pod procesní pravidla ve smyslu judikatury uvedené v bodě 85 výše. Jelikož Rozhodnutí bylo přijato po uplynutí platnosti Smlouvy o ESUO, Komise právem použila pravidla obsažená v nařízení č. 1/2003 (viz obdobně rozsudek Gonzalez y Díez v. Komise, bod 80 výše, bod 60, a *a contrario*, rozsudek Soudu ze dne 25. října 2007, SP a další v. Komise, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, Sb. rozh. s. II-4331).

⁸⁸ V tomto ohledu je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, článek 23 nařízení č. 1/2003 neuvádí hmotněprávní pravidlo, které z definice nemá za cíl poskytnout právní základ jednání Komise, přesně na rozdíl od výše uvedeného článku, který Komisi pověřuje ukládáním pokut podnikům a sdružením podniků, které porušily články 81 ES a 82 ES.

⁸⁹ Co se týče hmotněprávních pravidel, je třeba poznamenat, že se Rozhodnutí týká právní situace, která definitivně proběhla před uplynutím platnosti Smlouvy o ESUO dne 23. července 2002, přičemž období protiprávního jednání trvalo od 16. prosince 1993 do 31. prosince 1994. Při neexistenci jakéhokoli zpětného účinku hmotného práva hospodářské soutěže použitelného od 24. července 2002 je třeba konstatovat, že čl. 65 odst. 1 UO představuje použitelné hmotněprávní pravidlo, účinné použité Komisí v Rozhodnutí, přičemž se připomíná, že právě z povahy Smlouvy o ES jako *lex generalis* ve vztahu ke Smlouvě o ESUO, zakotvené v článku 305 ES, vyplývá, že zvláštní režim

vycházející ze Smlouvy o ESUO a pravidel přijatých k jejímu provedení je na základě zásady *lex specialis derogat legi generali* použitelný jen na situace, které proběhly před dnem 24. července 2002.

- 90 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že oba první žalobní důvody směřující ke zrušení vznesené žalobkyní, vycházející z porušení zásady *nulla poena sine lege* a z protiprávní povahy použití nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 65 UO, musejí být zamítnuty.

3. K překážce věci rozsouzené a platnosti prohlášení ze dne 23. července 1997

- 91 Je třeba zdůraznit, že v rámci třetího žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, vycházejícího z porušení zásady překážky věci rozsouzené, obě účastnice řízení ve svůj prospěch uplatňují pojem „překážka věci rozsouzené“, přičemž z něj vyvozují diametrálně protichůdné závěry.

- 92 Žalobkyně tvrdí, že v bodě 88 svého rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr rozhodl, že není hmotněprávně odpovědná za jednání společnosti Thyssen a že pro tuto otázku dnes platí překážka věci rozsouzené. Naopak Komise uvádí, že se v Rozhodnutí opírá o uznání, v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, potvrzené Soudním dvorem, platnosti prohlášení ze dne 23. července 1997, kterým žalobkyně potvrdila, že přebírá odpovědnost za úkony uskutečněné společností Thyssen, což údajně již dnes nemůže být zpochybněno, z důvodu překážky věci rozsouzené, která se týká této právní otázky rozhodnuté soudem Společenství.

93 Svým čtvrtým žalobním důvodem, vycházejícím z protiprávnosti uložení pokuty založené na prohlášení ze dne 23. července 1997, však žalobkyně usiluje právě o zpochybnění výše uvedené právní otázky tím, že tvrdí, že uvedené prohlášení nemůže platně zakládat přičitatelnost odpovědnosti za jednání společnosti Thyssen a následující sankce, s ohledem na svůj skutečný dosah a svou neslučitelnost s právní úpravou Společenství v oblasti kartelových dohod.

94 Za těchto okolností je třeba třetí a čtvrtý žalobní důvod směřující ke zrušení zkoumat společně, jelikož odpověď na jeden z nich podmiňuje přípustnost druhého. V tomto ohledu, i když námitka nepřípustnosti vycházející z překážky věci rozsouzené není Komisí výslovně vznesena v rámci diskuse týkající se čtvrtého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, je uvedena v písemnostech týkajících se třetího žalobního důvodu, který je neoddělitelně spojen se čtvrtým žalobním důvodem směřujícím ke zrušení. Každopádně otázka týkající se překážky věci rozsouzené je nepominutelným důvodem, a tudíž musí být soudem vznesena i bez návrhu [viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2006, P&O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, C-442/03 P a C-471/03 P, Sb. rozh. I-4845, bod 45].

Argumenty účastnic řízení

95 Žalobkyně v rámci třetího žalobního důvodu směřujícího ke zrušení tvrdí, že v bodě 88 svého rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr rozhodl, že není hmotněprávně odpovědná za jednání společnosti Thyssen a že tato otázka je dnes *res iudicata*, což pro Komisi údajně představuje překážku věci rozsouzené.

96 Soudní dvůr své rozhodnutí údajně založil jednak na konstatování, v projednávané věci, neexistence hospodářského nástupnictví a jednotné činnosti, a jednak skutečnosti, že prohlášení ze dne 23. července 1997, jakož i ostatní prohlášení učiněná v rámci správního řízení neumožňují přičítat společnosti TKS odpovědnost za protiprávní jednání společnosti Thyssen.

- 97 Argument Komise, podle kterého v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr nemohl vyloučit hmotněprávní odpovědnost společnosti TKS, jelikož v uvedeném bodě odkázala na vzájemný kasační opravný prostředek Komise, který se údajně netýká přechodu odpovědnosti na společnost TKS, údajně nemůže být přijat.
- 98 Žalobkyně tvrdí, že i za předpokladu, že konstatování týkající se otázky přechodu odpovědnosti nebyla nezbytná v rámci přezkumu vzájemného kasačního opravného prostředku, nevyplyvá z něj údajně, že bod 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, je nerelevantní. Soudní dvůr údajně může v odůvodnění svého rozsudku konstatovat, že nedošlo k přechodu odpovědnosti, i když Komise tuto otázku výslovně neuvedla ve svém kasačním opravném prostředku a toto konstatování údajně musí být dodrženo účastníky řízení.
- 99 Ve svém rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr údajně nejprve v bodech 82 až 87 potvrdil rozhodnutí Soudu zrušit rozhodnutí Komise z důvodu vady řízení, poté v bodě 88 podal doplňující argument pro dokázání neplatnosti rozhodnutí Komise tím, že uvedl, že bez ohledu na výše uvedenou vadu řízení TKS nemůže být hmotněprávně odpovědná za jednání společnosti Thyssen.
- 100 Žalobkyně vysvětluje, že v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr uvádí, že prohlášení společnosti TKS učiněná během správního řízení, uvedená v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku, neumožňují žalobkyni přičítat odpovědnost za jednání společnosti Thyssen a že bod 85 uvedeného rozsudku se ostatně výslovně vztahuje na prohlášení ze dne 23. července 1997. Terminologie zvolená Soudem je údajně dokonale explicitní. I kdyby totiž Soudní dvůr v bodě 88 výše uvedeného rozsudku zamýšlel učinit odkaz pouze na vadu řízení, jak to předpokládá Komise, údajně nerozhodl, že Komise nesmí „přičítat odpovědnost žalobkyni“, podle výrazu použitého Soudním dvorem.

101 Údaje obsažené v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, by mimoto údajně postrádaly smysl, kdyby odkazovaly pouze na vady řízení, protože tato otázka již údajně byla vyčerpávajícím způsobem probrána v bodech 85 až 87 uvedeného rozsudku. Kdyby Soudní dvůr nechtěl rozhodnout o přechodu odpovědnosti v bodě 88 výše uvedeného rozsudku, nekonstatoval by údajně v obou prvních větách, že Thyssen nadále existuje, a že tedy nelze odpovědnost přičítat společnosti TKS podle judikatury vycházející z rozsudku Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Participazioni (C-49/92 P, Recueil, s. I-4125). Podle žalobkyně, jelikož již existovala vada řízení, která měla za následek neplatnost rozhodnutí Komise, skutečnost, že se Soudní dvůr v obou prvních větách bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, vyjadřuje k otázce přechodu odpovědnosti, může pouze znamenat, že tak měl v úmyslu doplnit odůvodnění zamítnutí vzájemného kasačního opravného prostředku podaného Komisí. Doplňující odůvodnění Soudního dvora uvedené v těchto dvou prvních větách by bylo neúplné, kdyby třetí věta rovněž neodkazovala na otázku hmotněprávního přechodu odpovědnosti, protože, pokud by tomu tak nebylo, zůstala by tato otázka bez odpovědi, co se týče prohlášení ze dne 23. července 1997.

102 Žalobkyně dodává, že italské znění rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, uplatněné Komisí na podporu jejího výkladu bodu 88 uvedeného rozsudku, je nerelevantní, protože jednacím jazykem je němčina, a že tento výklad je lingvisticky zcela chybný.

103 Žalobkyně ještě uvádí, že bez ohledu na výklad bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, je neexistence přechodu odpovědnosti údajně odůvodněna také ve věci samé. Z judikatury údajně vyplývá, že právní nástupce nemůže být považován za odpovídajícího za porušení pravidel hospodářské soutěže, kterých se dopustil jeho předchůdce, dokud předchůdce ještě existuje, což je údajně případ společnosti Thyssen. Ve svých písemnostech Komise dnes tento závěr údajně uznává.

104 Žalobkyně ještě uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, třetí žalobní důvod není nepřipustný, jelikož mu nemůže bránit „právní závaznost“ rozsudku Thyssen Stainless

a Acciai speciali Terni c. Komise, bod 24 výše, který pouze odkázal na rozhodnutí 98/247, které není předmětem projednávané žaloby. Jelikož ještě žádný soud obecně nerozhodl o legalitě Rozhodnutí, nemohlo Rozhodnutí nabýt právní moci, takže třetí žalobní důvod nemůže být nepřípustný z důvodu překážky věci rozsouzené.

105 V rámci svého čtvrtého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení žalobkyně uvádí, že prohlášením ze dne 23. července 1997 chtěla vyjádřit svůj souhlas, „aby Komise pokračovala v řízení týkajícím se veškerých protiprávních jednání výlučně proti [ní], a nikoli souběžně a navíc proti společnosti Thyssen“. Toto prohlášení údajně nemůže zakládat odpovědnost společnosti TKS a přenos odpovědnosti za zaplacení pokuty.

106 Žalobkyně uvádí, že v průběhu předcházejícího řízení a v rámci řízení, které vedlo k přijetí Rozhodnutí, velmi jasně prokázala, že prohlášení ze dne 23. července 1997 nemohlo být považováno za převzetí odpovědnosti za zaplacení pokuty. Dát za pravdu opačnému tvrzení Komise by údajně vedlo k tomu, že by to vůli účastníků řízení, jak byla údajně jasně zřejmá v době přijetí Rozhodnutí, dalo diametrálně odlišný nepravdivý smysl.

107 I za předpokladu, že by prohlášení ze dne 23. července 1997 mohlo být vykládáno tak, že obsahuje „převzetí odpovědnosti“, neznamená to údajně, že by společnosti TKS mohlo být uloženo zaplacení pokuty, kterou má uhradit Thyssen, a to proto, že toto soukromé prohlášení může mít pouze deklaratorní účinek, a nikoli účinek zakládající práva. Takové prohlášení údajně nemůže změnit postavení adresáta, které vyplývá přímo z primárního práva, a nezpůsobuje ani hmotněprávní ani procesněprávní účinky, neboť je údajně neslučitelné s právní úpravou týkající se pokut v oblasti kartelových dohod. Tato právní úprava údajně nesporně spadá do veřejného práva, „zvláště trestního práva a sankčního práva“. Autonomní soukromá prohlášení učiněná subjekty soukromého

práva údajně nemohou změnit právní následky vyplývající z veřejného práva, „*a fortiori* z práva trestního a práva sankčního“. Tato zásada údajně vychází z římského práva (*jus publicum privatorum pactis mutari non potest*) a je používána v právních řádech členských států, což takto představuje právní tradici společnou členským státům, kterou by Komise měla dodržovat.

- 108 Tento závěr by údajně platil i tehdy, kdyby Komise schválila prohlášení o převzetí odpovědnosti, jelikož nemá pravomoc odchýlit se od právní úpravy upravující pokuty uložené v oblasti kartelových dohod. Žalobkyně zdůrazňuje, že Komise ve svém rozhodnutí ze dne 19. ledna 2005, MCAA (věc COMP/E – 1/C.37773), sama měla za to, že soukromé prohlášení o převzetí odpovědnosti nemohlo způsobit přechod odpovědnosti zaplatit uložené pokuty v rámci kartelového práva. Podle žalobkyně „odpovědnost zaplatit pokuty nadále přísluší adresátovi, i když Komise chce uložit pokutu jinému adresátovi nežli tomu, který je odpovědný podle primárního a sekundárního práva Společenství“. To zůstává pravdou i v případě, kdy podniky sdílejí přání Komise směřující k tomu, aby břemeno pokuty spočívalo na jiném adresátu nežli skutečně odpovědné osobě. Každopádně je údajně třeba vyloučit možnost takového prostoru uvážení Komise, neboť by „hraničil“ s libovůlí.

- 109 Komise tvrdí, že přípustnost třetího žalobního důvodu je v rozporu se skutečností, že konstatování možnosti sankce, založené na prohlášení ze dne 23. července 1997, Soudem v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, již nabylo právní moci. Žalobkyni každopádně chybí právní zájem na podání žaloby pro to, aby nyní zpochybnila tuto možnost sankce, doposud nezpochybněnou. Tato neexistence právního zájmu na podání žaloby údajně rovněž odůvodňuje nepřipustnost čtvrtého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, vycházejícího z protiprávnosti uložení pokuty založené na prohlášení ze dne 23. července 1997, který je údajně každopádně neopodstatněný.

Závěry Soudu

- 110 Úvodem je třeba uvést, že právní zájem žalobkyně na podání žaloby proti Rozhodnutí, které jí ukládá pokutu ve výši 3 168 000 eur, je nesporný a že třetí žalobní důvod směřující ke zrušení, vycházející z porušení zásady překážky věci rozsouzené, nemůže být prohlášen za nepřipustný pouze z důvodu, že žalobkyně teprve v průběhu řízení, které vedlo k vydání rozsudku ve věci Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, zpochybnila skutečnost, že by prohlášení ze dne 23. července 1997 mohlo být vykládáno tak, že obsahuje vzdání se jejího práva být vyslechnuta.
- 111 Je tedy třeba zkoumat opodstatněnost argumentace žalobkyně.
- 112 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr uznal zásadní důležitost, která jak v právním řádu Společenství, tak ve vnitrostátních právních řádech přísluší zásadě překážky věci rozsouzené s konečnou platností. Za účelem zajištění jak stability práva a právních vztahů, tak řádného výkonu spravedlnosti je totiž důležité, aby soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání možných procesních prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto procesní prostředky stala konečnými, již nemohla být zpochybněna (rozsudky Soudního dvora ze dne 30. září 2003, Köbler, C-224/01, Recueil, s. I-10239, bod 38, a ze dne 16. března 2006, Kapferer, C-234/04, Sb. rozh. s. I-2585, bod 20).
- 113 Podle ustálené judikatury se překážka věci rozsouzené váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty předmětným soudním rozhodnutím (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. února 1991, Itálie v. Komise, C-281/89, Recueil, s. I-347, bod 14; usnesení Soudního dvora ze dne 28. listopadu 1996, Lenz v. Komise, C-277/95 P, Recueil, s. I-6109, bod 50, a rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 44).

K dosahu rozsudku Soudu Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise

114 Z bodů 51 až 52 a 55 až 68 rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, vyplývá toto:

- žalobkyně sama jako nespornou skutečnost popsala přijetí odpovědnosti za protiprávní jednání způsobené společností Thyssen, aniž by vyjádřila jakékoli omezení či výhradu ohledně hodnoty prohlášení ze dne 23. července 1997;
- Soud výslovně uvedl skutečnost, že TKS nezpochybnila možnost, aby jí Komise přičítala odpovědnost za protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen;
- Soud jasně připustil možnost, aby Komise společnosti TKS přičítala na základě prohlášení ze dne 23. července 1997 odpovědnost za protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen v době mezi prosincem 1993 a dnem 1. ledna 1995;
- článek 1 rozhodnutí 98/247 byl zrušen v rozsahu, v němž společnosti TKS přičítal protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen, pouze z důvodu skutečnosti, že prohlášení ze dne 23. července 1997 nemohlo být vykládáno tak, že „rovněž“ znamenalo vzdání se tohoto podniku svého práva být vyslechnut ohledně skutečností vytýkaných společnosti Thyssen, přičemž tento mylný výklad Komise, pokud jde o dosah uvedeného prohlášení, vedl k porušení práva na obhajobu TKS;

- konstatování platnosti prohlášení ze dne 23. července 1997, kterým TKS potvrdila převzetí odpovědnosti za jednání učiněná společností Thyssen, bylo nezbytnou podmínkou toho, aby Soud projednal otázku porušení práva na obhajobu TKS a následně došel k závěru, že k tomuto porušení došlo.

115 Ve výroku rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, Soud zrušil článek 1 rozhodnutí 98/247 v rozsahu, v němž společnosti TKS přičítal odpovědnost za porušení článku 65 UO společností Thyssen, snížil pokutu společnosti TKS o částku pokuty, která jí byla uložena z důvodu protiprávního jednání, kterého se dopustila Thyssen, tím, že výši pokuty konečně uložené společnosti TKS stanovil na 4 032 000 eur, a žalobu ve zbývajících částech zamítl.

K dosahu rozsudku Soudního dvora ve věci ThyssenKrupp v. Komise

116 Žalobkyně podala proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, kasační opravný prostředek, přičemž v zásadě navrhovala, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud zamítá její žalobu;
- pozměnil článek 1 rozhodnutí 98/247 a změnil období protiprávního jednání v rozsahu, v němž se jí týká;
- snížil v témže poměru výši pokuty, která jí byla uložena na základě článku 2 rozhodnutí 98/247;

- podpůrně, co se týče obou předcházejících bodů návrhu, vrátil věc k Soudu.

117 TKS vznesla na podporu svého kasačního opravného prostředku tři důvody:

- nesprávné právní posouzení při posuzování trvání protiprávního jednání;
- chybný výpočet výše paušální pokuty;
- nesprávné právní posouzení, co se týče důsledků spolupráce společnosti TKS během šetření na snížení výše pokuty.

118 Z výše uvedeného vyplývá, že se kasační opravný prostředek žalobkyně netýkal posouzení přechodu odpovědnosti ze společnosti Thyssen na společnost TKS ze strany Soudu.

119 Komise podala proti rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, vzájemný kasační opravný prostředek a v podstatě navrhovala, aby Soudní dvůr:

- opravný prostředek žalobkyně zamítl;

- podpůrně, v případě, že napadený rozsudek bude zrušen, zamítl návrh směřující ke snížení výše pokuty;

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud:
 - i) zrušil článek 1 rozhodnutí 98/247, kterým byla odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, přičtena společnosti TKS;

 - ii) stanovil pokutu uloženou společnosti TKS na základě článku 2 rozhodnutí 98/247 v částce nižší než 7 596 000 eur;

 - iii) nařídil, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

¹²⁰ Komise vznesla na podporu svého vzájemného kasačního opravného prostředku tři důvody:

- zkreslení určitých důkazních materiálů a nesprávné právní posouzení při posuzování přechodu odpovědnosti ze společnosti Thyssen na společnost TKS;

- nesprávné posouzení podmínek požadovaných ve věci dodržování práva na obhajobu;

- nesprávné posouzení, co se týče existence zásahu do výkonu práva na obhajobu.

¹²¹ Právě ve výkladu dosahu odpovědi Soudního dvora na první důvod vzájemného kasačního opravného prostředku, a konkrétněji bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, se účastnice řízení neshodují, přičemž tento výklad je nezbytně spojen s dosahem uvedeného důvodu a přesným zněním argumentace vedené Komisí na jeho podporu.

¹²² V tomto ohledu z bodů 73 až 79 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, vyplývá, že prvním důvodem svého vzájemného kasačního opravného prostředku Komise zjevně nezamýšlela zpochybnit zjištění Soudu, podle kterého byla oprávněna přičítat společnosti TKS odpovědnost za protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen na základě prohlášení ze dne 23. července 1997, nýbrž pouze následující závěr Soudu, podle kterého uvedené prohlášení nemohlo být vykládáno tak, že rovněž znamená vzdání se ze strany společnosti TKS svého práva být vyslechnuta ohledně skutečností vytýkaných společnosti Thyssen.

¹²³ Co se týče dosahu odpovědi Soudního dvora na první důvod vzájemného kasačního opravného prostředku Komise, žalobkyně tvrdí, že Soudní dvůr údajně nejprve v bodech 82 až 87 svého rozsudku potvrdil rozhodnutí Soudu zrušit rozhodnutí Komise z důvodu vady řízení, poté v bodě 88 podal doplňující důvod pro dokázání neplatnosti rozhodnutí Komise tím, že uvedl, že bez ohledu na výše uvedenou vadu řízení TKS nemůže být hmotněprávně odpovědná za jednání společnosti Thyssen.

¹²⁴ Žalobkyně tvrdí zaprvé, že kdyby Soudní dvůr nechtěl rozhodnout o přechodu odpovědnosti v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, nekonstatoval by údajně v obou prvních větách, že Thyssen nadále existuje, a že tedy nelze odpovědnost za jednání společnosti Thyssen přičítat společnosti TKS podle judikatury vycházející z rozsudku Komise v. Anic Partecipazioni, bod 101 výše. Doplňující odůvodnění Soudního dvora uvedené v těchto obou prvních větách bodu 88 rozsudku

ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, by bylo neúplné, kdyby třetí věta rovněž neodkazovala na otázku přechodu odpovědnosti, protože pokud by tomu tak nebylo, zůstala by tato otázka bez odpovědi, co se týče prohlášení ze dne 23. července 1997.

- 125 Soud se domnívá, že tento první argument zjevně nebere v úvahu strukturu posouzení Soudního dvora týkající se prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, charakterizovanou přísnou korelací odpovědi Soudního dvora s argumenty uplatněnými Komisí.
- 126 Jako první krok Soudní dvůr ve svém rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše (body 80 až 87), ověřil, zda závěr Soudu, podle kterého prohlášení ze dne 23. července 1997 neznámá vzdání se ze strany společnosti TKS jejího práva být vyslechnuta, je stíženo nesprávným právním posouzením z důvodu zkreslení jednak samotného prohlášení ze dne 23. července 1997, a jednak jiných dokumentů uvedených v bodech 76 a 77 rozsudku Soudního dvora, tedy odpovědí společnosti TKS na dvě oznámení námitek a její dopis ze dne 17. prosince 1996.
- 127 Ve svém rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše (body 81 a 82), Soudní dvůr připomenul a potvrdil platnost výše uvedeného závěru Soudu, co se týče dosahu prohlášení ze dne 23. července 1997, a poté zkoumal a zamítl (body 83 až 86) argument Komise týkající se nezohlednění, ze strany Soudu, jiných důkazů v souvislosti s uvedeným prohlášením a jejich následného zkreslení.
- 128 Závěr o neexistenci zkreslení, ze strany Soudu, jak prohlášení ze dne 23. července 1997, tak i těchto jiných důkazů (rozsudek ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, bod 87) však nepředstavuje konec posouzení prvního důvodu vzneseného Komisí v jejím vzájemném kasačním opravném prostředku ze strany Soudního dvora.

129 Jako druhý krok Soudní dvůr totiž zkoumal a zamítl rovněž další argument Komise, týkající se existence výjimečných okolností, které podle Komise spočívaly v tom, že TKS je údajně hospodářskou nástupkyní společnosti Thyssen, že existuje zjevná jednotná činnost mezi těmito dvěma hospodářskými subjekty a že TKS ve správním řízení učinila prohlášení jménem společnosti Thyssen. Je to tento jediný předmět bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, na který bezprostředně navazuje závěr o zamítnutí prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku.

130 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr jednoznačnými slovy uvádí, že „prohlášení“ společnosti TKS učiněná během správního řízení, uvedená v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku, neumožňují „přičítat [jí] odpovědnost za jednání společnosti Thyssen“ a že se bod 85 uvedeného rozsudku ostatně výslovně vztahuje na prohlášení ze dne 23. července 1997.

131 Již z doslovného znění třetí věty bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, však vyplývá, že je v něm pouze odkázáno na závěr analýzy provedené v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku a že tam uvedená prohlášení jsou prohlášeními, která Soudní dvůr již posoudil, tedy odpovědi společnosti TKS na oznámení námitek a dopis ze dne 17. prosince 1996.

132 I když je prohlášení ze dne 23. července 1997 skutečně uvedeno v bodě 85 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, znění poslední věty uvedeného bodu dokazuje, že Soudní dvůr v něm přesně pro potřeby svých úvah odlišuje prohlášení TKS o některých činnostech společnosti Thyssen před jejich převzetím v roce 1995 od prohlášení ze dne 23. července 1997. Soudní dvůr se tak domnívá, že ačkoli ve své odpovědi na první oznámení námitek a ve svém dopise ze dne 17. prosince 1996 žalobkyně rovněž předložila vyjádření k některým činnostem společnosti Thyssen před jejich převzetím v roce 1995, prohlášení ze dne 23. července 1997 neznamená, že TKS svou obranu ohledně otázky přičitatelnosti jednání společnosti Thyssen považovala za plnou a dostatečnou, takže by Komise byla oprávněna uložit jí bez opětovného vyslechnutí pokutu týkající se uvedených jednání.

- 133 Mimoto Soudní dvůr ve třetí větě bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, uvedl prohlášení, která údajně učinila TKS „k činnosti společnosti Thyssen“ během správního řízení, vyjádření, které umožňuje odlišit je od prohlášení ze dne 23. července 1997, kterým TKS potvrdila, že přebírá odpovědnost za jednání uskutečněná společností Thyssen, a které odkazuje na vyjádření uvedené v bodě 85 uvedeného rozsudku týkající se „vyjádření [předložených společností TKS] k některým činnostem společnosti Thyssen před jejich převzetím v roce 1995“.
- 134 Pokud jde o formulaci nacházející se ve výše uvedené třetí větě, podle které prohlášení učiněná společností TKS k činnosti společnosti Thyssen během správního řízení neumožňují „přičítat společnosti TKS odpovědnost za jednání společnosti Thyssen“ před rokem 1995, musí být vykládána ve světle velmi přesného předmětu prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, jakož i skutečnosti, že dotčená pasáž odkazuje pouze na závěr analýzy provedené Soudním dvorem v bodech 85 a 86 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, a to z důvodu částečné paralelnosti argumentů uplatněných Komisí na podporu prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku.
- 135 Třetí věta bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, tak musí být chápána jako připomenutí ze strany Soudního dvora, že prohlášení učiněná společností TKS k činnosti společnosti Thyssen během správního řízení, tedy odpovědi společnosti TKS na dvě oznámení námitek a její dopis ze dne 17. prosince 1996, neumožňují mít za to, že prohlášení ze dne 23. července 1997 rovněž znamená vzdání se jejího práva být vyslechnuta, a následně přičítat společnosti TKS odpovědnost za jednání společnosti Thyssen před rokem 1995 z důvodu vady řízení týkající se porušení práva na obhajobu společnosti TKS.
- 136 Opačný výklad bodu 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, podporovaný žalobkyní, by vedl k domněnce, že Soudní dvůr, bez jakéhokoli odůvodnění a na základě pouhého odkazu, změnil konstatování týkající se porušení práva být vyslechnut na závěr o přechodu odpovědnosti, což nelze připustit.

137 Dále je třeba zdůraznit, že kdyby bod 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, měl být vykládán tak, jak to činí žalobkyně, tedy že Soudní dvůr v něm údajně uvedl, že bez ohledu na vadu řízení TKS nemohla být prohlášena za odpovědnou za jednání společnosti Thyssen, neměl by Soudní dvůr žádný důvod rozhodnout ještě o druhém a třetím důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, které kritizovaly existenci porušení práva na obhajobu, což však učinil v bodech 90 až 97 dotčeného rozsudku a uvedené důvody zamítl.

138 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod žalobkyně, podle kterého Komise tím, že jí uložila pokutu za protiprávní jednání společnosti Thyssen, porušila překážku věci rozsouzené Soudním dvorem v rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, totiž že TKS nemohla být prohlášena za odpovědnou za jednání společnosti Thyssen, musí být zamítnut jakožto vycházející z chybného výkladu bodu 88 výše uvedeného rozsudku.

K účinkům překážky věci rozsouzené

139 Z předcházejících úvah vyplývá, že se soud Společenství domníval, že Komise byla výjimečně oprávněna přičítat společnosti TKS, s ohledem na prohlášení ze dne 23. července 1997, odpovědnost za jednání vytýkané společnosti Thyssen v období od prosince 1993, a to až do převedení činností společnosti Thyssen na společnost TKS, ke kterému došlo dne 1. ledna 1995, avšak že společnosti TKS neumožnila předložit její vyjádření k uvedenému jednání, a že tudíž TKS nemohla vykonat své právo na obhajobu v tomto ohledu, kterýžto závěr byl důvodem částečného zrušení rozhodnutí 98/247.

140 Je třeba mít za to, že tato právní otázka byla skutečně rozhodnuta soudem Společenství, ve smyslu judikatury uvedené v bodě 113 výše, a že se na ni tudíž vztahuje překážka věci rozsouzené, přičemž je třeba připomenout, že se tato překážka týká pouze výroku zrušujících soudních rozhodnutí. Váže se k odůvodnění, které je nezbytnou oporou

jeho výroku a je od něj proto neoddělitelné [viz v tomto smyslu rozsudek P&O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, bod 94 výše, bod 44 a citovaná judikatura].

¹⁴¹ Rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, potvrzený rozsudkem ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, stanovil Komisi jedinou povinnost podle článku 233 ES, která orgánu, jehož akt byl zrušen, ukládá přijmout opatření vyplývající z dotyčného rozsudku, tedy povinnost odstranit v aktu, který má nahradit zrušený akt, skutečně zjištěnou protiprávnost (viz v tomto smyslu rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 113 výše, bod 48).

¹⁴² To je přesně to, co Komise učinila v Rozhodnutí, jehož přijetí předcházelo zaslání, dne 5. dubna 2006, oznámení námitek společnosti TKS, která na něj odpověděla dne 17. května 2006. Žalobkyni tak bylo umožněno předložit svá vyjádření k existenci a relevanci skutečností vytýkaných společnosti Thyssen.

¹⁴³ V rámci projednávané žaloby je Soud žádán o to, aby rozhodl o legalitě aktu nahrazujícího rozhodnutí 98/247, kterým Komise žalobkyni na základě formulací rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Commission, bod 24 výše, potvrzeného rozsudkem ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, týkajících se prohlášení ze dne 23. července 1997, uložila pokutu ve výši 3 168 000 eur za jednání společnosti Thyssen.

¹⁴⁴ Nehledě na skutečnost, že se tato žaloba týká aktu formálně odlišného od rozhodnutí 98/247, je třeba konstatovat, že právní otázka projednávaná v rámci této žaloby, týkající se platnosti prohlášení ze dne 23. července 1997 jakožto právního základu přičitatelnosti jednání společnosti Thyssen žalobkyni a následné sankce uložené žalobkyni, již byla zkoumána a s konečnou platností rozhodnuta soudem Společenství, a že pro ni tudíž platí překážka věci rozsouzené.

145 Tato překážka věci rozsouzené brání tomu, aby tato právní otázka byla znovu předložena Soudu a jím zkoumána.

146 Za těchto podmínek se argument žalobkyně, podle kterého vůči ní v projednávané věci nelze uplatňovat žádnou překážku věci rozsouzené, jelikož se rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, týkal výlučně rozhodnutí 98/247, které není předmětem projednávané žaloby, zdá být zcela nerelevantní a musí být odmítnut.

147 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod směřující ke zrušení, vycházející z protiprávnosti uložení pokuty založené na prohlášení ze dne 23. července 1997, musí být zamítnut jako nepřipustný, což odvolání uvedeného prohlášení učiněné žalobkyní na jednání, jehož cílem bylo pouze ilustrovat její argumentaci k dosahu tohoto prohlášení, zbavuje veškerého významu.

4. *K porušení „zásady určitosti“*

Argumenty účastnic řízení

148 V rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Rozhodnutí porušuje „zásadu určitosti“, protože Komise s dostatečnou jasností nevymezila ani právní základ pro uložení sankce ani koncept „převzetí odpovědnosti soukromým prohlášením“.

149 Zaprvé žalobkyně uvádí, že Komise tvrdí, že pokutu společnosti TKS uložila na základě „kombinace norem“ sestávající nejméně z článku 65 UO a článku 23 nařízení č. 1/2003, která je neurčitá, neboť pokuta uložená na tomto základě není „předvídatelná pro všechny subjekty, kterých se dotýká“, na rozdíl od toho, co požaduje judikatura.

Rozporuplná vyjádření předložená Komisí v žalobní odpovědi údajně ukazují, že Komise ani neví, jak má tato kombinace „vlastně vypadat“.

150 Neurčitost kombinace právních základů je údajně potvrzena skutečností, že neumožňuje určit zejména, zda použitelná lhůta pro podání žaloby byla jeden měsíc, jak by to stanovila Smlouva o ESUO, nebo dva měsíce, jak by to stanovila Smlouva o ES. Procesní nejistota způsobená Komisí údajně představuje porušení práva na obhajobu TKS.

151 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že konceptem „převzetí odpovědnosti soukromým prohlášením“ (body 125 a 127 odůvodnění Rozhodnutí) Komise vytvořila případ *sui generis* právního nástupnictví, který je poprvé použit v projednávané věci, a že je neurčitý, nedefinovaný, a tudíž zjevně protiprávní jak svým dosahem, tak i svými podmínkami použití.

152 Tento nový koncept údajně nevyplývá ani z primárního ani ze sekundárního práva Společenství, ani z judikatury, charakterizované opačným řešením definovaným v rozsudku Komise v. Anic Partecipazioni, bod 101 výše. Porušení „zásady určitosti“ údajně rovněž vyplývá ze skutečnosti, že v rozhodnutí ze dne 19. ledna 2005, MCAA, Komise údajně sama výslovně zastávala opačný postoj, totiž že autonomní soukromé prohlášení právě k přechodu odpovědnosti nevede. Mimoto Komise údajně ve svém oznámení námitek nový koncept, který napříště bude používat při ukládání sankcí za porušení kartelového práva, ani neuvedla.

153 Žalobkyně konečně uvádí, že skutečnost, že Komise jasně a definitivně neuvedla, na jakém právním základě uložila sankci, jí umožňuje vyslovit pouze domněnky

o uvedeném základu. Toto konstatování údajně nemůže mít za následek nepřípustnost tohoto žalobního důvodu, jak je uplatněna Komisí, nýbrž pouze neplatnost Rozhodnutí.

- 154 Komise uvádí, že argumentace žalobkyně ohledně údajné „nejistoty způsobené Komisí“ je tak vágní, že žalobní důvod musí být zamítnut jako nepřípustný z důvodu neurčitosti. Komise podpůrně navrhuje zamítnutí tohoto žalobního důvodu jako neopodstatněného.

Závěry Soudu

K přípustnosti žalobního důvodu

- 155 Komise zpochybňuje přípustnost pátého žalobního důvodu z důvodu jeho údajné neurčitosti.

- 156 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 44 odst. 1 jednacího řádu musí žaloba obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit svou obhajobu a Soudu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Z toho důvodu musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu (rozsudky Soudu ze dne 12. ledna 1995, Viho v. Komise, T-102/92, Recueil, s. II-17, bod 68, a ze dne 14. května 1998, Mo och Domsjö v. Komise, T-352/94, Recueil, s. II-1989, bod 333).

157 V projednávané věci z písemností žalobkyně týkajících se žalobního důvodu vycházejícího z porušení „zásady určitosti“ vyplývá, že ve skutečnosti odkazuje na zásadu právní jistoty, která údajně byla porušena Komisí z důvodu neurčitosti jednak právního základu sankce, a jednak přičitatelnosti odpovědnosti.

158 Je třeba konstatovat, že žalobkyně takto poskytla dostatečně jasné a přesné údaje, protože Komisi nebránily v odpovědi na vznesené argumenty již ve fázi žalobní odpovědi a protože Soudu umožňují vykonat jeho soudní přezkum.

159 Žalobní důvod je tedy třeba prohlásit za přípustný a meritorně ho zkoumat.

K věci samé

160 Podle ustálené judikatury, na kterou odkazuje žalobkyně ve svých písemnostech, musí být právní předpisy Společenství určité a jejich použití předvídatelné pro všechny subjekty, kterých se dotýkají. Tento požadavek právní jistoty požaduje, aby závazná povaha jakéhokoli aktu, který směřuje k založení právních účinků, byla odvozena z ustanovení práva Společenství, které stanoví právní formu aktu a které v něm musí být výslovně uvedeno jako právní základ (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 1993, Francie v. Komise, C-325/91, Recueil, s. I-3283, bod 26). Soudní dvůr rovněž uvedl, že sankce, byť netrestní povahy, může být uložena pouze tehdy, pokud je založena na jasném a jednoznačném právním základě (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. září 1984, Könecke, 117/83, Recueil, s. 3291, bod 11).

161 Co se zaprvé týče tvrzení o neurčitosti právního základu Rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že Rozhodnutí je založeno na „kombinaci norem“ sestávající nejméně z článku 65 UO a článku 23 nařízení č. 1/2003, která je neurčitá. Kromě zcela nerelevantních úvah

ohledně údajných neurčitostí žalobní odpovědi žalobkyně uvádí, že tato kombinace je neurčitá, jelikož uložená pokuta není „předvídatelná pro všechny subjekty, kterých se dotýká“, a že neurčitost „směsi právních základů“ je příčinou procesní nejistoty zakládající porušení práva na obhajobu.

162 Tato argumentace žalobkyně je založena na chybném předpokladu a musí být zamítnuta.

163 Z Rozhodnutí jasně vyplývá, že jeho právní základ, tedy ustanovení pověřující Komisi jednat v dotyčné oblasti, je tvořen pouze čl. 7 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, bez článku 65 UO. Odkaz v Rozhodnutí na článek 65 UO se týká odstavce 1, tedy hmotněprávního ustanovení určeného podnikům a sdružením podniků s tím, že zakazuje některá protisoutěžní jednání, a odstavce 5 v rozsahu, v němž stanoví možnost uložit pokuty nepřesahující dvojnásobek obratu dosaženého u výrobků, které jsou předmětem dohody porušující hospodářskou soutěž. Odkaz na použitelnost čl. 65 odst. 5 UO se týká diskuse týkající se zásady *lex mitior* pro odůvodnění použití tohoto ustanovení, a nikoli čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v projednávané věci k výpočtu výše pokuty (viz body odůvodnění 162 až 168 a 178 Rozhodnutí).

164 Obsah prvního a druhého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, zkoumaných výše, ukazuje, že žalobkyně neměla skutečnou nejistotu, pokud jde o právní základ Rozhodnutí.

165 Kromě výslovného odkazu na čl. 7 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise v bodě 70 odůvodnění Rozhodnutí připomenula ustálenou judikaturu, podle které jsou procesní pravidla obecně považována za použitelná na všechny spory projednávané

v okamžiku jejich vstupu v platnost, na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou obvykle vykládána tak, že se nevztahují na situace, ke kterým došlo před jejich vstupem v platnost (rozsudek *Meridionale Industria Salumi* a další, bod 85 výše, bod 9). Krom toho článek 4 Rozhodnutí výslovně uvádí, že Rozhodnutí je exekucním titulem „podle článku 256 [ES]“, přičemž rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dopisem, ve kterém bylo uvedeno, že toto oznámení bylo provedeno „podle článku 254 [ES]“.

166 Za těchto okolností nebylo žádných pochyb, že při podání žaloby proti Rozhodnutí, přijatému více než čtyři roky po ukončení platnosti Smlouvy o ESUO, měla být dodržena ustanovení článku 230 ES a jednacího řádu a že článek 23 statutu ESUO Soudního dvora nemohl být v žádném případě použit.

167 Mimoto je třeba konstatovat, že žalobkyně neposkytuje žádné vysvětlení na podporu zvláštní vytýkané skutečnosti, podle které je právní základ neurčitý, jelikož uložená pokuta není „předvídatelná pro všechny subjekty, kterých se dotýká“, a že každopádně neuplatňuje ani protiprávnost článku 23 nařízení č. 1/2003 s ohledem na zásadu legality trestných činů a trestů, která vyplývá ze zásady právní jistoty, ani nedostatečné odůvodnění Rozhodnutí.

168 Je třeba připomenout, že Rozhodnutí, kterým Komise konstatuje porušení čl. 65 odst. 1 UO a ukládá žalobkyni sankce po uplynutí platnosti Smlouvy o ESUO, bylo přijato v souladu se zásadami upravujícími časovou působnost právního předpisu a že Komise právem použila výše uvedený článek jakožto hmotněprávní pravidlo a pravidla o příslušnosti a procesní pravidla vyplývající z nařízení č. 1/2003, včetně čl. 23 odst. 2, který výslovně stanoví možnost, aby Komise uložila pokutu podnikům, které se dopustily protisoutěžního jednání.

169 V rozsahu, v němž chce žalobkyně ve skutečnosti zpochybnit platnost právního základu Rozhodnutí tím, že poukazuje na „směs právních základů neuznaných ani judikaturou ani naukou“, stačí připomenout, že již bylo konstatováno, že použitý právní základ svěřuje Komisi pravomoc pro zjišťování a ukládání sankcí za porušení čl. 65 odst. 1 UO v okamžiku přijetí Rozhodnutí.

170 Co se zadruhé týče tvrzení o neurčitosti v projednávané věci, pokud jde o přičitatelnost odpovědnosti, stačí konstatovat, že odpovědnost žalobkyně za jednání Thyssen je výslovně a výlučně založena na prohlášení ze dne 23. července 1997, jak to velmi jasně vyplývá z bodů 112 až 117, 125, 127, 128 a 149 odůvodnění Rozhodnutí. Přezkum písemností žalobkyně ostatně ukazuje neexistenci jakékoli nejistoty v této otázce.

171 Ve skutečnosti se jeví, že argumentace žalobkyně použitá na podporu pátého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení má za cíl znovu prokázat protiprávnost takového základu, přičemž tato námitka je nepřipustná, jelikož tato právní otázka již byla s konečnou platností rozhodnuta soudem Společenství ve smyslu platnosti uvedeného základu, a tudíž pro ni platí překážka věci rozsouzené (viz body 139 až 147 výše).

172 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení „zásady určitosti“ musí být zamítnut.

5. K porušení zásady non bis in idem

Argumenty účastnic řízení

- 173 V rámci svého šestého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že koncept „přechodu odpovědnosti soukromým prohlášením“ porušuje zásadu *non bis in idem*, která musí být rovněž dodržena v rámci „opakování řízení o pokutě“.
- 174 Projednávaný případ se údajně vyznačuje protiprávní dvojí sankcí. Protiprávní jednání společnosti TKS údajně již bylo předmětem pravomocné sankce a Komise jí údajně navíc přičetla odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, což by podle žalobkyně vedlo k jejímu potrestání podruhé za téže jednání.
- 175 Žalobkyně uvádí, že v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr konstatoval, že přechod odpovědnosti je hmotněprávně nemožný, a že je jí tak podruhé uložena pokuta, ačkoli se jedná o *res iudicata*. Tento závěr Soudního dvora údajně zbavuje relevance skutečnost, že zrušená část rozhodnutí 98/247 odpovídá části pokuty, která teoreticky byla žalobkyni uložena, co se týče protiprávního jednání přičítaného společnosti Thyssen.
- 176 Mimoto Komise podle svého nového konceptu „převzetí odpovědnosti soukromým prohlášením“ údajně přistoupila k přičítání odpovědnosti, která přísluší třetí osobě. Komise údajně sama zdůrazňuje, že odpovědnost společnosti TKS nepřísluší originárně a že se také nejedná o odpovědnost uloženou v rámci právního nástupnictví. Pokud tomu tak však podle žalobkyně je, je třeba konstatovat, že jí Komise ukládá novou a druhou pokutu namísto toho, aby se omezila na nápravu vady řízení. Uložení sankce za protiprávní jednání společnosti Thyssen by tak údajně bylo přípustné, pouze pokud by TKS již nebyla potrestána za protiprávní jednání, kterého se dopustila. Jelikož

však sankce uložená společnosti TKS je již údajně pravomocná od roku 1998, mělo by stíhání veškerých sporných skutečností být nyní považováno za ukončené.

177 Komise navrhuje zamítnutí projednávaného žalobního důvodu.

Závěry Soudu

178 Je třeba připomenout, že zásada *non bis in idem*, která představuje základní zásadu práva Společenství, ostatně zakotvená v čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, zakazuje v oblasti hospodářské soutěže, aby byl podnik potrestán nebo stíhán znovu za protisoutěžní jednání, za které mu byla uložena sankce nebo za které byl prohlášen neodpovědným dřívějším rozhodnutím, které již nelze napadnout žalobou (rozsudek *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, bod 113 výše, bod 59).

179 Použití zásady *non bis in idem* podléhá třem podmínkám totožnosti skutků, totožnosti pachatele a totožnosti chráněného právního zájmu (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland a další v. Komise*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 338).

180 V projednávané věci žalobkyně tvrdí, že je vůči ní uplatňována protiprávní dvojí sankce. Žalobkyně uvádí, že již byla s konečnou platností v rozhodnutí 98/247 potrestána za protiprávní jednání, kterého se dopustila, a že Komise tím, že jí v Rozhodnutí uložila odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, ji potrestala podruhé za „téže jednání“.

181 Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně znovu odkazuje na nesprávnost přičítání odpovědnosti za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, na základě prohlášení ze dne 23. července 1997, a to jednak připomenutím své argumentace, podle které v bodě 88 rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, Soudní dvůr údajně rozhodl, že TKS není hmotněprávně odpovědná za protiprávní jednání společnosti Thyssen, a jednak tím, že tvrdí, že Komise v Rozhodnutí přičetla odpovědnost, která přísluší třetí osobě.

182 Z této údajné nesprávnosti žalobkyně vyvozuje, že předmětem pokuty uložené v Rozhodnutí nemůže být nic jiného, nežli ji podruhé potrestat za protiprávní jednání, kterého se dopustila, což je údajně v rozporu se zásadou *non bis in idem*.

183 Soud má za to, že tato argumentace je založena na chybném předpokladu.

184 Jak již totiž bylo uvedeno, soud Společenství měl za to, že s ohledem na prohlášení ze dne 23. července 1997 Komise výjimečně byla oprávněna přičítat společnosti TKS odpovědnost za protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen.

185 Soud poté, co poukázal na existenci vady řízení týkající se porušení práva žalobkyně na obhajobu, v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, zrušil článek 1 rozhodnutí 98/247 v rozsahu, v němž společnosti TKS přičítal odpovědnost za protiprávní jednání článku 65 UO, kterého se dopustila Thyssen, v důsledku toho snížil pokutu TKS o pokutu, která jí byla uložena na základě protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, a částku pokuty konečně uložené společnosti TKS za její vlastní protisoutěžní jednání stanovil na 4 032 000 eur.

- 186 Tento rozsudek byl potvrzen Soudním dvorem v jeho rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, v němž bylo připomenuto, že výklad bodu 88 uvedeného rozsudku žalobkyní již byl odmítnut.
- 187 Podle článku 233 ES měla Komise povinnost napravit protiprávnost zjištěnou soudem Společenství, což učinila v rámci řízení, které vedlo k přijetí Rozhodnutí. Jediným účelem tohoto Rozhodnutí je, po nápravě vady řízení, přičíst žalobkyni na základě prohlášení ze dne 23. července 1997 odpovědnost za porušení článku 65 UO, kterého se dopustila Thyssen, a uložit jí proto pokutu ve výši 3 168 000 eur.
- 188 Rozhodnutí tak v žádném případě nepředstavuje druhou sankci za protiprávní jednání společnosti TKS již definitivně potrestané rozhodnutím 98/247. Mimoto, a jak to správně zdůrazňuje Komise, převzetí odpovědnosti prohlášením ze dne 23. července 1997 nevede k tomu, že se z obou protiprávních jednání způsobených společnostmi TKS a Thyssen stane jediné protiprávní jednání.
- 189 Mimoto tím, že se znovu a pouze týká protisoutěžních jednání společnosti Thyssen, Rozhodnutí neporušuje ani zásadu *non bis in idem*.
- 190 Je třeba připomenout, že zásada *non bis in idem* sama o sobě nebrání opakování stíhání, jejichž předmětem je téže protisoutěžní jednání, pokud první rozhodnutí bylo zrušeno z formálních důvodů, aniž bylo ohledně vytýkaných skutečností rozhodnuto ve věci samé, jelikož zrušující rozhodnutí pak nepředstavuje „zproštění“ v trestněprávním smyslu. V takovém případě sankce uložené novým rozhodnutím se nepřipojují k sankcím uloženým zrušeným rozhodnutím, nýbrž je nahrazují (rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 113 výše, bod 62).

¹⁹¹ Toto řešení stanovené judikaturou je v projednávaném případě plně použitelné, jelikož sankce uložená žalobkyni v Rozhodnutí na základě odpovědnosti za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, nahrazuje sankci uloženou v rozhodnutí 98/247 z téhož důvodu, čímž je vyloučeno porušení zásady *non bis in idem*.

¹⁹² Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení zásady *non bis in idem* musí být zamítnuto.

6. K promlčení

Argumenty účastnic řízení

¹⁹³ V rámci sedmého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí Komise č. 715/78/ESUO ze dne 6. dubna 1978 o promlčení v záležitostech stíhání a při výkonu práva podle Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli (Úř. věst. L 94, s. 22) pro protiprávní jednání společnosti Thyssen platí pětileté promlčení, ke kterému došlo v roce 1999 nebo nejpozději v roce 2003, vezme-li se v úvahu datum, kdy další účastníci kartelové dohody ukončili protiprávní jednání.

¹⁹⁴ Promlčení údajně nebylo přerušeno ani zastaveno podle článku 2 rozhodnutí č. 715/78 jelikož Thyssen nebyla účastníkem řízení, které vedlo k vydání rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše. Výsledek by údajně byl týž, kdyby bylo odkázáno na pravidla o promlčení v článku 25 nařízení č. 1/2003 nebo v nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 61).

195 Na rozdíl od pohledu Komise promlčení údajně v projednávaném případě nezávisí na protiprávním jednání způsobeném společností TKS, jelikož bylo připomenuto, že pokuta uložená v Rozhodnutí je sankcí za protiprávní jednání, jehož se původně dopustila Thyssen. S odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise (C-297/98 P, Recueil, s. I-10101), žalobkyně uvádí, že jelikož protiprávním jednáním, které jí je vytýkáno, je protiprávní jednání společnosti Thyssen, sankce, která je jí ukládána, může být tudíž uložena pouze v rozsahu, v němž mohla být uložena její právní předchůdkyni, tedy společnosti Thyssen. Jelikož je protiprávní jednání, co se týče společnosti Thyssen, promlčeno, je údajně promlčeno i vůči žalobkyni, která je považována za „nástupnici společnosti Thyssen v řízení, které může vést k uložení pokuty“.

196 V odpověď na argumentaci Komise, podle které se nejedná o „problém nástupnictví“, z důvodu, že Thyssen nadále existuje a že její pravomoc stíhat protiprávní jednání vyplývá výlučně a přímo z údajného prohlášení o převzetí odpovědnosti, žalobkyně tvrdí, že pojem „právní nástupnictví“ nepodléhá podmínce, aby právní předchůdce již neexistoval, a že je dáno nástupnictví vždy, když se změní právní příslušnost, i v případě, že právní předchůdce ještě existuje. Mimoto skutečnost, zda tento přechod odpovědnosti má být označen za „právní nástupnictví“, nebo za užití Komisí její „represivní pravomoci“ na základě prohlášení ze dne 23. července 1997, není relevantní, jelikož se údajně vždy jedná o odpovědnost za protiprávní jednání, na němž se žalobkyně nijak nepodílela.

197 Žalobkyně zdůrazňuje, že Komise odmítá rovněž promlčení svého „oprávněného zájmu na konstatování protiprávního jednání“ Rozhodnutím přijatým proti společnosti TKS a tvrdí, že promlčecí lhůty nejsou použitelné na „rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání“. Tuto argumentaci údajně nelze přijmout, neboť není zjevné, na jakém základě by Komise mohla založit takový „oprávněný zájem“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a údajně se zde nejedná o deklaratorní rozhodnutí, nýbrž o rozhodnutí ukládající pokutu. Ani „oprávněný zájem na konstatování protiprávního jednání“ údajně nemůže nic změnit na skutečnosti, že protiprávní jednání je promlčeno. Každopádně „rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání“, které údajně nemůže podléhat promlčecím pravidlům, podle žalobkyně porušuje právo na obhajobu společnosti TKS, protože tento oprávněný zájem nebyl nikdy uveden v oznámení námitek.

198 Komise navrhuje zamítnutí sedmého žalobního důvodu.

Závěry Soudu

199 Soud se domnívá, že tento žalobní důvod nelze přijmout, jelikož předpoklad, na němž je založen, tedy to, že sankce, která byla žalobkyni uložena v rozhodnutí 98/247 a poté v Rozhodnutí, se týká „protiprávního jednání, na němž se žalobkyně nijak nepodílela“, je chybný.

200 Je třeba připomenout, že TKS prohlášením ze dne 23. července 1997 zaslaným Komisi převzala odpovědnost za skutečnosti vytýkané společnosti Thyssen za období začínající rokem 1993, ačkoli činnosti společnosti Thyssen v odvětví dotyčných výrobků na ni byly převedeny teprve od 1. ledna 1995.

201 Rozhodnutí 98/247, přičítající společnosti TKS odpovědnost za protisoutěžní jednání společnosti Thyssen a ukládající jí na tomto základě pokutu, je založeno jen a pouze na prohlášení ze dne 23. července 1997.

202 V rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, Soud měl za to, že s ohledem na prohlášení ze dne 23. července 1997 byla Komise výjimečně oprávněna přičítat společnosti TKS odpovědnost za protiprávní jednání vytýkané společnosti Thyssen, jelikož takové prohlášení znamená, že právnická osoba, která převzala odpovědnost za činnosti jiné právnické osoby, po skončení protiprávní jednání vyplývajícího z uvedených činností, musí za toto protiprávní jednání zodpovídat, ačkoli za ně v zásadě odpovídá fyzická nebo právnická osoba, která dotyčný podnik řídila v okamžiku, kdy k protiprávnímu jednání došlo (bod 62 rozsudku).

- 203 Jeví se tedy, že na společnost TKS je právně pohlíženo tak, jako by se sama dopustila dotčeného protiprávní jednání (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, *Metsä-Serla a další v. Komise*, C-294/98 P, Recueil, s. I-10065, bod 28).
- 204 Přesně to vysvětluje skutečnost, že Soud v rozsudku *Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise*, bod 24 výše, Komisi potrestal za porušení práva žalobkyně na obhajobu.
- 205 Soud poté, co uvedl, že prohlášení ze dne 23. července 1997 nemohlo být vykládáno tak, že znamená, že se žalobkyně vzdala svého práva být vyslechnuta ohledně skutečností vytýkaných společnosti Thyssen, konstatoval, že oznámení námitek oznámené žalobkyni jí nepřičítá odpovědnost za jednání vytýkaná společnosti Thyssen, skutečnosti, za něž TKS napříště převzala odpovědnost za účelem uložení případné pokuty, a že společnosti TKS nebylo umožněno předložit svá vyjádření k existenci a relevanci skutečností vytýkaných společnosti Thyssen. Soud z toho vyvodil, že žalobkyně nemohla vykonat své právo na obhajobu.
- 206 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na základě důkazů shromážděných po šetřeních a žádostech o informace přísluší Komisi upravit otázku přičitatelnosti zjištěných protiprávních jednání a že důležitá procesní záruka, kterou představuje oznámení námitek, je uplatněním základní zásady práva Společenství, která požaduje dodržování práva na obhajobu v celém řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. března 2000, *Compagnie maritime belge transports a další v. Komise*, C-395/96 P a C-396/96 P, Recueil, s. I-1365, body 142 a 143). V oznámení námitek, procesním aktu, který představuje začátek sporného správního řízení, Komise uvádí námítky a popisuje skutečnosti vytýkané podniku, kterému je toto oznámení určeno. S ohledem na svůj význam musí oznámení námitek jednoznačně označovat právnickou osobu, které může být pokuta uložena, a této osobě musí být určeno (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. října 2003, *ARBED v. Komise*, C-176/99 P, Recueil, s. I-10687, bod 21, a *ThyssenKrupp v. Komise*, bod 27 výše, bod 92).

207 Soud tak měl za to, že pouze samotná TKS odpovídá za protiprávní jednání, která jí byla soudně přičtena na základě prohlášení ze dne 23. července 1997.

208 Za těchto okolností nevzniká v rámci promlčení v projednávané věci otázka, zda sankce uložená společnosti TKS v Rozhodnutí mohla být uložena její údajné „právní předchůdkyni“, nýbrž zda Komise ještě byla oprávněna uložit společnosti TKS dne 20. prosince 2006 pokutu za protiprávní jednání, které skončilo dne 1. ledna 1995 nebo dne 21. ledna 1998, podle toho, zda je zohledněno datum převzetí činnosti společnosti Thyssen ze strany společnosti TKS v odvětví plochých výrobků z nerezové oceli nebo datum ukončení trvajících protiprávního jednání zjištěného v článku 1 rozhodnutí 98/247.

209 Co se týče pravidel promlčení, která musejí být vzata v úvahu, je třeba konstatovat, že jelikož Komise v Rozhodnutí použila pravidla o příslušnosti a procesní pravidla vycházející z nařízení č. 1/2003, použití nařízení č. 2988/74 je v projednávané věci vyloučeno na základě článku 37 nařízení č. 1/2003. Pokud jde o nařízení č. 1/2003 a rozhodnutí č. 715/78, obsahují ustanovení v zásadě shodná.

210 Výše uvedené akty tedy stanoví, že:

- pravomoc Komise k ukládání pokut nebo sankcí za porušení předpisů práva Společenství v oblasti hospodářské soutěže v zásadě podléhá promlčecí době v délce pěti let, která začíná běžet dnem, kdy došlo k protiprávnímu jednání, nebo v případě trvajících nebo opakovaného protiprávního jednání dnem, kdy bylo ukončeno (čl. 25 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 a čl. 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí č. 715/78);

- každý úkon učiněný Komisí za účelem šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním přerušuje promlčecí lhůtu, přičemž k přerušení promlčecí lhůty dochází s účinkem ode dne, kdy byl tento úkon oznámen nejméně jednomu podniku, který se podílí na protiprávním jednání, a vztahuje se na všechny podniky, které se podílejí na protiprávním jednání (čl. 25 odst. 3 a 4 nařízení č. 1/2003 a čl. 2 odst. 1 a 2 rozhodnutí č. 715/78);
- po každém přerušení začíná běžet promlčecí lhůta znovu. Avšak promlčení nastane nejpozději dnem, kdy uplynula doba rovnající se dvojnásobku promlčecí lhůty, aniž by Komise uložila pokutu nebo penále. Tato doba se prodlužuje o dobu, po kterou je promlčení pozastaveno (čl. 25 odst. 5 nařízení č. 1/2003 a čl. 2 odst. 3 rozhodnutí č. 715/78);
- promlčecí lhůta pro stíhání se pozastavuje po dobu, kdy je rozhodnutí Komise předmětem řízení u soudu Společenství (čl. 25 odst. 6 nařízení č. 1/2003 a článek 3 rozhodnutí č. 715/78).

²¹¹ V projednávaném případě je třeba připomenout, že Komise po prohlášení ze dne 23. července 1997, ke kterému došlo dne 1. ledna 1995, po o něco více než dvou letech po převzetí činností společnosti Thyssen společností TKS v odvětví plochých výrobků z nerezové oceli, přijala rozhodnutí 98/247, které uložilo poprvé sankci společnosti TKS, a to rozhodnutí ze dne 21. ledna 1998, tedy v pětileté promlčecí lhůtě.

²¹² Žalobkyně podala proti rozhodnutí 98/247 žalobu dne 11. března 1998 a Soud vydal rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, dne 13. prosince 2001. Proti tomuto rozsudku byl žalobkyní podán kasační opravný prostředek dne 28. února 2002, který byl zamítnut Soudním dvorem rozsudkem ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, ze dne 14. července 2005.

213 Je třeba uvést, že po svém pozastavení po celé období, během něhož probíhalo řízení vedené proti rozhodnutí 98/247, promlčecí lhůta běžela znovu ode dne 14. července 2005 do 5. dubna 2006, dne, kdy byla znovu přerušena oznámením námitek zaslaným společností TKS v rámci řízení, které vedlo k přijetí Rozhodnutí ze dne 20. prosince 2006.

214 Z předcházejících úvah vyplývá, že Rozhodnutí bylo přijato v souladu s pravidly promlčení stanovenými v aktech uvedených výše v bodě 209, a to bez ohledu na to, zda okamžik, od kterého začala běžet promlčecí lhůta, má být stanoven na 1. ledna 1995 nebo na 21. ledna 1998, a že je tudíž třeba zamítnout žalobní důvod směřující ke zrušení vycházející z promlčení stíhání.

7. K porušení práva na obhajobu

215 Žalobkyně uplatňuje porušení práva na obhajobu, žalobní důvod, který se dělí na dvě části, vycházející zaprvé z nesprávného oznámení námitek (devátý žalobní důvod směřující ke zrušení) a zadruhé z porušení práva na nahlížení do spisu (osmý žalobní důvod směřující ke zrušení).

Argumenty účastnic řízení

216 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise poprvé v Rozhodnutí uvádí, že přechod odpovědnosti údajně nevyplyvá z nástupnictví, nýbrž výlučně z prohlášení ze dne 23. července 1997, a že má v souvislosti s promlčením protiprávního jednání „oprávněný zájem na konstatování protiprávního jednání“, což nebylo uvedeno ani v oznámení námitek ani v dřívějším řízení.

217 Žalobkyně rovněž uvádí, že místo oznámení námitek v řádné formě jí Komise zaslala „patchwork“ různých dokumentů, zahrnující oznámení námitek z roku 1997 a různé soupisy doplněné útržkovitými právními úvahami, z nichž nebylo možno rozpoznat skutková a právní tvrzení, která Komise chtěla zachovat, a otázky, ve kterých změnila své posuzování poté, co původní rozhodnutí a oznámení námitek z roku 1997 byly kritizovány a částečně zrušeny Soudním dvorem a Soudem.

218 Podle žalobkyně technika odkazování použitá Komisí a zvláště vágní povaha právní analýzy v jejích hlavních bodech nebyly formálně dostačující k tomu, aby umožnily řádné sporné řízení, a nemohly tudíž vhodným způsobem připravit přijetí Rozhodnutí.

219 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila její právo nahlížet do spisu tím, že jí neumožnila v rámci nahlížení do spisu v prostorách Komise dne 24. dubna 2006 nahlédnout do všech podkladů, které by mohly být užitečné pro její obhajobu, z důvodu, že některé listiny obsahují obchodní tajemství.

220 Žalobkyně tvrdí, že toto odmítnutí poskytnout přístup ke spisu je neodůvodněné už jenom z důvodu, že se jednalo o podklady, které všechny byly starší deseti let, a proto ztratily svou údajnou důvěrnou povahu podle bodu 23 oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků 81 [ES] a 82 [ES], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005 C 325, s. 7) (dále jen „oznámení z roku 2005“), a jelikož Komise nikdy neupřesnila povahu obchodních tajemství, které mohly obsahovat. Komise údajně rovněž v obecnějším smyslu v rámci „opakovaného řízení“ nechala bez povšimnutí, že přirozeně měla povinnost umožnit přístup k odpovědím dalších dotčených podniků na oznámení námitek z roku 1997.

221 Po uplynutí lhůty na odpověď na poslední oznámení námitek dne 17. května 2006 jí Komise údajně dopisem ze dne 8. srpna 2006 umožnila přístup k některým původně utajeným dokumentům. Tímto opatřením však údajně nedošlo k nápravě porušení práva na obhajobu společnosti TKS, jelikož se netýkalo všech dokumentů, které mohly být užitečné pro obhajobu, a TKS údajně nemohla tyto dokumenty využít ve své odpovědi na oznámení námitek, takže také v tomto ohledu bylo její právo na obhajobu údajně porušeno. Žalobkyně uvádí, že nemohla vyjádřit svůj názor k dokumentům oznámeným dne 8. srpna 2006 z důvodu lhůty stanovené současně pro jednání.

222 Mimoto argument Komise, podle kterého dokumenty, kterými žalobkyně nemohla disponovat, údajně nebyly relevantní, protože žalobkyně údajně nezpochybnila skutkový stav, podle žalobkyně nemůže být přesvědčivý, jelikož o porušení práva na obhajobu nejde pouze tehdy, jestliže podnik hodlá zpochybnit skutečnosti na svou obranu. Z těchto dokumentů by mohly vyplývat poznatky týkající se polehčujících okolností relevantních pro výpočet částky pokuty nebo týkající se možnosti stíhání protiprávního jednání z hlediska promlčení. V rozsahu, v němž Komise údajně konečně uvádí, že žalobkyně měla uvést více podrobností k dokumentům, jimiž nemohla disponovat, aby dostačujícím způsobem podpořila žádost o přístup k těmto dokumentům, je údajně třeba konstatovat rozporuplnost tohoto tvrzení, jelikož uvedené dokumenty nemohly být žalobkyni známy.

223 Podle názoru Komise v projednávané věci k žádnému porušení práva na obhajobu nedošlo.

Závěry Soudu

224 Úvodem je třeba připomenout, že jednak oznámení námitek, a jednak přístup ke spisu umožňují podnikům, které jsou předmětem šetření, seznámit se s důkazy, kterými

Komise disponuje, a s plnou účinností využít práva na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, bod 55).

K obsahu oznámení námitek ze dne 5. dubna 2006

225 Podle judikatury musí oznámení námitek obsahovat popis námitek, které jsou formulovány dostatečně jasně, byť stručně, aby bylo dotčeným osobám umožněno skutečně zjistit, jaké chování jim Komise vytýká (rozsudek *Mo Och Domsjö v. Komise*, bod 156 výše, bod 63). Dodržování práva na obhajobu v řízení, které může vést k uložení sankcí, jako jsou dotčené sankce, totiž vyžaduje, aby dotýčným podnikům a sdružením podniků bylo již ve stadiu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k existenci a relevanci skutkových zjištění, námitek a okolností tvrzených Komisí (rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, *Cimenteries CBR a další v. komise*, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 553). Tento požadavek je dodržen, když rozhodnutí dotčeným osobám nepřičítá protiprávní jednání, která nebyla uvedena v oznámení námitek, a obsahuje pouze skutkové okolnosti, ke kterým se dotčené osoby měly příležitost vyjádřit (viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, *ACF Chemiefarma v. Komise*, 41/69, Recueil, s. 661, bod 94). Z toho vyplývá, že Komise může zohlednit pouze námítky, k nimž se dotčené osoby mohly vyjádřit (rozsudek Soudu ze dne 23. února 1994, *CB a Europay v. Komise*, T-39/92 a T-40/92, Recueil, s. II-49, bod 47).

226 Žalobkyně tvrdí, že oznámení námitek ze dne 5. dubna 2006 neodpovídá výše uvedeným požadavkům, a to ve dvojím ohledu.

227 Zaprvé uvádí, že místo oznámení námitek v řádné formě jí Komise zaslala „patchwork různých dokumentů“, zahrnující oznámení námitek z roku 1997 a různé soupisy doplněné útržkovitými právními úvahami, „z nichž nebylo možno vyvodit skutková a právní tvrzení, která Komise chtěla zachovat, a otázky, ve kterých změnila své

posuzování poté, co původní rozhodnutí a oznámení námitek z roku 1997 byly kritizovány a částečně zrušeny Soudním dvorem a Soudem“.

228 Je nesporné, že Komise žalobkyni dne 5. dubna 2006 zaslala oznámení námitek, ke kterému bylo připojeno oznámení námitek ze dne 23. dubna 1997 a jeho přílohy, jakož i úplný seznam písemností původního řízení a „opakovaného řízení“, což nemůže být označeno za „patchwork různých dokumentů“.

229 Bez ohledu na to, že žalobkyně neuvádí žádné ustanovení právní úpravy Společenství zakazující výše uvedený postup Komise, je uvedený postup vysvětlen zvláštními okolnostmi projednávané věci.

230 Soud poté, co poukázal na existenci vady řízení týkající se porušení práva na obhajobu žalobkyně, v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, zrušil článek 1 rozhodnutí 98/247 v rozsahu, v němž společnost TKS přičítal odpovědnost za protiprávní jednání v rozporu článku 65 UO, kterého se dopustila Thyssen, v důsledku toho snížil pokutu společnosti TKS o pokutu, která jí byla uložena na základě protiprávního jednání, kterého se dopustila Thyssen, a částku pokuty konečně uložené společnosti TKS za její vlastní protisoutěžní jednání stanovil na 4 032 000 eur.

231 Rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, potvrzený rozsudkem ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, stanovil Komisi jedinou povinnost podle článku 233 ES, a to odstranit v aktu, který má nahradit akt zrušený, skutečně zjištěnou protiprávnost (viz v tomto smyslu rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 113 výše, bod 48).

232 V souladu s judikaturou, podle které řízení směřující k nahrazení zrušeného aktu musí být zopakováno přesně od okamžiku, kdy nastala protiprávnost (rozsudek *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, bod 113 výše, bod 73), se Komise vrátila do okamžiku převzetí odpovědnosti za protiprávní jednání společnosti Thyssen společností TKS dne 23. července 1997 a řízení znovu provedla od tohoto dne.

233 V rámci vyhovění rozsudku *Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise*, bod 24 výše, potvrzeného rozsudkem *ThyssenKrupp v. Komise*, bod 27 výše, Komise žalobkyni zaslala dne 5. dubna 2006 nové oznámení námitek, aby se vyjádřila k protisoutěžnímu jednání společnosti Thyssen. S ohledem na totožnost skutkových a právních okolností uvedeného jednání vzhledem k původnímu řízení Komise mohla převzít „staré námitky“ z roku 1997 jako integrální součást nového oznámení námitek z roku 2006.

234 Komise uvádí v bodě 16 oznámení námitek z roku 2006 toto:

„Oznámení námitek z roku 1997 již zaslané [společnosti Thyssen], včetně příloh (I–V), je uvedeno ve formě naskenovaného originálu v příloze 1 tohoto oznámení námitek a tvoří integrální součást tohoto oznámení námitek.“

235 V tomto ohledu je třeba připomenout, že dodržení práva na obhajobu vyžaduje, aby byl dotčený podnik schopen užitečně vyjádřit svoje stanovisko k dokumentům, které Komise zohlednila v konstatováních, které jsou základem rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 17. ledna 1984, *VBVB a VBVB v. Komise*, 43/82 a 63/82, *Recueil*, s. 19, bod 25). V důsledku toho pouze dokumenty, které byly citovány nebo uvedeny v oznámení námitek, v zásadě představují důkazy namítatelné vůči osobě, které je oznámení námitek určeno (rozsudky Soudu ze dne 10. března 1992, *Shell v. Komise*, T-11/89, *Recueil*, s. II-757, bod 55, a *ICI v. Komise*, T-13/89, *Recueil*, s. II-1021, bod 34).

236 V oznámení námitek z roku 2006 Komise výslovně uvedla právní úvahy k použití článku 65 UO, navzdory uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO, jakož i k zásadě *lex mitior*, a ještě v bodě 15 uvedla toto:

„1. Námitky jsou určeny pouze společnosti TKS za jednání [společnosti Thyssen].
2. Veškeré údaje (například počet členských států ES) musejí být vykládány v historických souvislostech. 3. Bod 64, týkající se použitelnosti čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO, musí být vykládán ve spojení s bodem 26 a následujícími tohoto oznámení námitek. 4. Den oznámení námitek, jakož i tehdejší člen Komise, který za Komisi přijal rozhodnutí, jsou tímto oznámením námitek nahrazeni.“

237 Za těchto okolností nemůže být tvrzeno, jak to žalobkyně činí bez předložení důkazů, že oznámení námitek z roku 2006 neumožnilo seznámit se se skutkovými a právními tvrzeními, které Komise chtěla zachovat po rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, a rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše. Žalobkyně se ostatně vyjádřila v odpovědi na oznámení námitek tím, že nezpochybnila skutkové okolnosti a jejich právní kvalifikaci, tak jak byly uvedeny v uvedeném oznámení.

238 Žalobkyně ještě tvrdila, že oznámení námitek z roku 2006 neumožnilo odlišit konstatování Soudního dvora, která Komise chtěla uznat, a že Komise, jelikož tvrdila, že není vázána všemi konstatováními učiněnými Soudním dvorem, údajně měla *a fortiori* přijmout srozumitelné a jednotné oznámení námitek. Soud má za to, že bez ohledu na to, že také tato výtky je neurčitá, implicitně, avšak nezbytně spočívá na chybné tezi žalobkyně, podle které Soudní dvůr údajně v rozsudku ThyssenKrupp v. Komise, bod 27 výše, rozhodl, že TKS nemohla být hmotněprávně odpovědná za jednání společnosti Thyssen. Jak již bylo uvedeno, toto tvrzení je založeno na nesprávném výkladu uvedeného rozsudku, a konkrétněji jeho bodu 88.

239 Komise nijak netvrdila, že není vázána veškerými konstatováními Soudního dvora, a aby vyhověla rozhodnutím soudu Společenství, zaslala žalobkyni nové oznámení námitek, aby od ní obdržela její vyjádření k jednání společnosti Thyssen, ve kterém jasně uvedla, že je názoru, že žalobkyně prohlášením ze dne 23. července 1997 převzala odpovědnost za jednání společnosti Thyssen.

240 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že Komise v Rozhodnutí „překvapivě“ předložila nové právní argumenty. Komise tak údajně poprvé v Rozhodnutí uvedla, že přechod odpovědnosti nevyplyvá z nástupnictví, nýbrž výlučně z prohlášení ze dne 23. července 1997, a že má v souvislosti s promlčením protiprávního jednání „oprávněný zájem na konstatování protiprávního jednání“, což údajně nebylo uvedeno ani v oznámení námitek z roku 2006 ani v dřívějším řízení.

241 Co se týče odkazu na prohlášení ze dne 23. července 1997 jakožto základu přičítání společnosti TKS odpovědnosti za jednání společnosti Thyssen, je třeba poznamenat, že jednak již v rozhodnutí 98/247 bylo na toto prohlášení o převzetí odpovědnosti poukázáno, což Soud uvedl v bodech 59 až 62 rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, a jednak že obsah oznámení námitek z roku 2006, a konkrétněji jeho bodů 5, 7, 11 a 33, neponechává o této otázce žádný prostor k pochybnostem.

242 Co se týče údaje v Rozhodnutí, podle kterého má Komise „oprávněný zájem na určení protiprávního jednání“, stačí konstatovat, že se jedná o součást odpovědi Komise na tvrzení žalobkyně, v její odpovědi na oznámení námitek, podle kterého rozhodnutí, které má být vydáno, je protiprávní kvůli porušení pravidel promlčení.

243 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury nemusí být rozhodnutí nutně přesnou kopií oznámení námitek (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. října 1980, van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125,

bod 68). Komise totiž musí být schopna ve svém rozhodnutí zohlednit odpovědi dotyčných podniků na oznámení námitek. V tomto ohledu jí musí být umožněno nejen přijímat nebo zamítat argumenty dotyčných podniků, nýbrž také provádět vlastní analýzu jimi uvedených skutečností, buď aby upustila od námitek, které by se ukázaly být neopodstatněnými, nebo aby upravila či doplnila, jak z hlediska skutkového, tak právního, svou argumentaci na podporu námitek, které zachová (rozsudek Soudního dvora ACF Chemiefarma v. Komise, bod 225 výše, bod 92; viz rovněž v tomto ohledu rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, body 437 a 438). Porušení práva na obhajobu tak musí být konstatováno pouze tehdy, jestliže konečné rozhodnutí dotyčným podnikům klade za vinu jiná protiprávní jednání odlišná od protiprávních jednání, kterých se týkalo oznámení námitek, nebo zohledňuje jiné skutečnosti (rozsudek ACF Chemiefarma v. Komise, bod 225 výše, bod 94; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek CB a Europay v. Komise, bod 225 výše, body 49 až 52). O takový případ nejde, jestliže se, jak je tomu v projednávané věci, údajné rozdíly mezi oznámením námitek a konečným rozhodnutím netýkají jiných jednání nežli jednání, ke kterým se dotyčné podniky již vyjádřily, a která tudíž nemohou být předmětem jakékoliv nové námitky (viz v tomto smyslu rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 113 výše, bod 103).

244 Žalobkyně konečně v bodě 63 své repliky tvrdí, že „rovněž otázka základu zmocnění zůstala v oznámení námitek a v [R]ozhodnutí bez odpovědi nebo byla předmětem různého nejednotného a proměnlivého zacházení“. Kromě skutečnosti, že toto tvrzení je vnitřně rozporné, musí být zdůrazněno, že je rovněž v rozporu s obsahem oznámení námitek z roku 2006 (viz body 19 a následující) a vlastními prohlášeními žalobkyně vyjádřenými v jiném bodě téže repliky (bod 27), podle kterých Komise „v oznámení námitek (ON) (body 19 a následující) uvedla, že pouze článek 65 [UO], a nikoli Smlouva o ES, je hmotněprávním základem a že v procesněprávním ohledu se použije pouze nařízení č. 1/2003“.

245 Z toho vyplývá, že první část žalobního důvodu týkajícího se porušení práva na obhajobu, vycházejícího z nesprávného oznámení námitek ze dne 5. dubna 2006, musí být zamítnuta.

K právu nahlížet do spisu

– K přípustnosti

²⁴⁶ Podle čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003 mají dotyčné strany „právo nahlížet do spisů Komise, s výhradou oprávněného zájmu podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“.

²⁴⁷ Soud Společenství uvedl, že přístup ke spisu má zejména za účel umožnit osobám, jimž je určeno oznámení námitek, aby se seznámily s důkazy obsaženými ve spisu Komise a mohly se tak na základě těchto poznatků účinně vyjádřit k závěrům, k nimž Komise dospěla ve svém oznámení námitek. Z toho vyplývá, že Komise má povinnost osobám, jimž je určeno oznámení námitek, zpřístupnit veškeré dokumenty ve prospěch i v neprospěch, které obdržela v průběhu šetření, avšak s výjimkou dokumentů důvěrné povahy (rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, body 45 a 46).

²⁴⁸ Právo nahlížet do spisu Komise má tak za cíl zajistit účinný výkon práva na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hercules Chemicals v. Komise, C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, bod 76), práva, které vyplývá ze základních zásad práva Společenství a je také zakotveno v článku 6 EÚLP (rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 113 výše, bod 316).

²⁴⁹ Úplné nebo částečné zrušení rozhodnutí ukládajícího podnikům pokuty za porušení pravidel hospodářské soutěže může být na základě nikoli řádného nahlížení do spisu vydáno pouze v případech, že bylo zjištěno, že dotčeným podnikům tím, že jim nebylo

umožněno řádné nahlížení do vyšetřovacího spisu, bylo zabráněno seznámit se s dokumenty, které mohly být užitečné pro jejich obranu, a tímto způsobem bylo porušeno jejich právo na obhajobu (viz v tomto smyslu rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 179 výše, bod 101).

250 V projednávané věci žalobkyně již ve fázi žaloby uvedla, že její právo nahlížet do spisu bylo porušeno Komisí, která ji nenechala nahlédnout do všech podkladů, které mohly být užitečné pro její obranu, a zvláště odmítla sdělit jí odpovědi předložené dalšími podniky účastnicími se kartelové dohody na oznámení námitek z roku 1997 (dále jen „staré odpovědi“), které mohly být užitečné pro její obranu.

251 Je třeba mít za to, že takto a na rozdíl od tvrzení Komise žalobkyně splnila požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu, tak jak je vykládán judikaturou, podle kterých musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu (rozsudky Viho v. Komise, bod 156 výše, bod 68, a Mo och Domsjö v. Komise, bod 156 výše, bod 333).

252 Údaje uvedené v žalobě byly dostatečně jasné a přesné, protože Komisi nebránily v odpovědi na vznesené argumenty již ve fázi žalobní odpovědi a protože Soudu umožňují vykonat soudní přezkum.

253 Tuto část žalobního důvodu je tedy třeba prohlásit za přípustnou a zkoumat její opodstatněnost.

– K věci samé

254 Je nesporné, že Komise žalobkyni mezi jejím nahlížením do spisu v prostorách Komise dne 24. dubna 2006 a přijetím Rozhodnutí postupně předávala různé dokumenty, pocházející od podniků účastnících se kartelové dohody, kterým byla uložena sankce v rozhodnutí 98/247.

255 Na jednání se účastnice řízení shodly na skutečnosti, že žalobkyně obdržela kopie veškerých odpovědí podniků účastnících se kartelové dohody na oznámení námitek ze dne 24. dubna 1997, s výjimkou dokumentů uvedených v bodech 9 a 10 odpovědi Komise na otázku položenou Soudem, které byly sděleny žalobkyni v jejich nedůvěrném znění (příloha S 2 odpovídající stranám 2260 až 2262, 3108 až 3318, 5824 až 5836 a 5838 až 5842 spisu Komise týkajícího se prvního správního řízení, dále jen „starý spis“).

256 Zprvce Komise uvádí, že zpřístupnila všechny písemnosti, kterých se týkala žádost žalobkyně, pokud tomu nebránily úvahy o důvěrnosti spojené s ochranou obchodních tajemství dotčených podniků, v souladu s oznámením z roku 2005.

257 Oznámení z roku 2005 uvádí, že spis Komise může obsahovat dokumenty, do nichž lze nahlížet, a dokumenty, do nichž nahlížet nelze, přičemž posledně uvedené dokumenty zahrnují zejména dokumenty obsahující dvě kategorie informací, totiž obchodní tajemství a jiné důvěrné informace, do nichž může být nahlížení částečně nebo zcela omezeno a které jsou definovány v bodech 18 a 19 uvedeného oznámení. Bod 18 zní takto:

„Pokud by zveřejnění informací o obchodní činnosti podniku mohlo daný podnik vážně poškodit, představují takové informace obchodní tajemství. Informace, jež mohou být kvalifikovány jako obchodní tajemství, zahrnují: technické a/nebo finanční informace týkající se know-how daného podniku, způsoby stanovení nákladů, výrobní tajemství

a postupy, informace o zdrojích dodávek, objemu výroby a prodeje a podílech na trhu, seznamy zákazníků a distributorů, marketingové plány, nákladovou a cenovou strukturu a prodejní strategii.“

258 Žalobkyně tvrdí, že odmítnutí umožnit nahlížení do spisu je neodůvodněné již z toho důvodu, že se jednalo o dokumenty starší deseti let, které proto ztratily svou údajnou důvěrnou povahu podle bodu 23 oznámení z roku 2005, a protože Komise doposud neupřesnila povahu obchodních tajemství, které mohly obsahovat.

259 Výše uvedený bod 23 uvádí toto:

„Informaci týkající se podniku, jež je však známa i mimo něj (v případě skupiny mimo tuto skupinu) nebo mimo sdružení, jemuž ji dotčený podnik sdělil, nelze obvykle považovat za důvěrnou. Informace, jež pozbyla svůj obchodní význam, např. z důvodu uplynutí času, nemůže být nadále považována za důvěrnou. Komise obecně nepovažuje informace o obratu, tržbách a podílu jednotlivých stran na trhu a obdobné informace starší 5 let za informace důvěrné.“

260 Je třeba poznamenat, vzhledem k příloze S 2 odpovědi Komise na otázku položenou Soudem, že informace, ohledně nichž nebylo v nedůvěrném znění předaném žalobkyni umožněno nahlížení do spisu, nespádají *a priori* do kategorie definované v poslední větě bodu 23 oznámení z roku 2005, jelikož výrazy „obecně“ a „[ne]považuje“ obsažené v uvedené větě vylučují veškerý automatismus v kvalifikaci dokumentu staršího pěti let.

261 Jak uvádí Komise, aniž by jí žalobkyně protiřečila, byly pouze začerněny některé číselné údaje týkající se obchodní politiky Usinor-Sacilor, týkající se například cen a nákladů, ziskových marží, nebo zdroje některých číselných údajů na stranách 3108 až 3318 starého spisu. Žalobkyně mimoto nezpochybnila, že spis, do něhož mohla nahlížet dne 24. dubna 2006 v prostorách Komise, již obsahoval strany 5914 až 5922, na kterých byla uvedena odpověď dotčeného podniku na oznámení námitek z roku 1997. Tyto posledně uvedené strany byly žalobkyni znovu oznámeny dne 8. srpna 2006 (viz přílohu KB 8 žalobní odpovědi týkající se dopisu zaslaného Komisí žalobkyni dne 8. srpna 2006).

262 Na stranách 2260 až 2262 starého spisu, které se týkají různých faktur vydaných společnostmi ALZ NV jsou začerněny pouze údaje umožňující identifikovat zákazníka. Konečně co se týče stran 5824 až 5836 a 5838 až 5842 starého spisu, je třeba nejprve poukázat na to, že strany 5838 až 5842 jsou pouze reprodukcí některých částí ze stran 5824 až 5836. Na těchto posledně uvedených stranách byly kromě identity některých zákazníků a data odpovídajícího dopisu začerněny pouze údaje umožňující seznámit se s tarifním systémem v roce 2006 stále používaným společností Avesta Sheffield (nyní Outokumpu) a výjimkami pro některé zákazníky (viz příloha KB 8 žalobní odpovědi týkající se dopisu zaslaného Komisí žalobkyni dne 8. srpna 2006).

263 Mimoto, aby Komise mohla uvést v rovnováhu na jedné straně nezbytnost zachovat právo účastníků řízení na obhajobu prostřednictvím co nejširší možnosti nahlédnout do spisu a na druhé straně zájem na ochraně důvěrných informací jiných účastníků řízení nebo třetích osob, musejí tito účastníci řízení a tyto třetí osoby Komisi poskytnout veškeré užitečné informace.

264 V tomto ohledu bod 47 oznámení z roku 2005 zní takto:

„Pokud strana poté, co jí byl umožněn přístup do spisu, usoudí, že pro svou obhajobu potřebuje znát určité nepřístupné informace, může v této věci předložit odůvodněnou žádost Komisi. Pokud dotčené straně nevyhoví odbory Generálního ředitelství pro

hospodářskou soutěž a pokud s tímto názorem dotčená strana nesouhlasí, věc bude rozhodnuta úředníkem pro slyšení v souladu s platným mandátem úředníků pro slyšení.“

265 Je nesporné, že po odpovědi žalobkyně na oznámení námitek uvádějící porušení práva na obhajobu z důvodu neumožnění nahlédnout do všech starých odpovědí Komise dopisem ze dne 20. června 2006 žalobkyni vyzvala předložit podle bodu 47 oznámení z roku 2005 odůvodněnou žádost „uvádějící, proč informace, které nelze zpřístupnit, jsou v projednávané věci nezbytné pro [její] obranu“.

266 Ve své odpovědi ze dne 29. června 2006 žalobkyně prostřednictvím svých poradců uvedla, že „se domnívá, že je zbytečné předkládat novou nebo doplňující žádost o umožnění nahlédnout do spisu a říkat, proč by jí měly být zpřístupněny některé podklady, jejichž zpřístupnění jí dosud bylo upíráno, nebo proč mohou být užitečné pro [její] obranu“. Žalobkyně připomenula, že tyto informace již nemohou být považovány za důvěrné již z důvodu uplynutí lhůty, a uvádí, že jejich relevance pro její obranu vyplývá ze skutečnosti, že „podniky dotčené v prvním řízení tato vyjádření již použily na svou obranu ve věci samé proti skutečnostem, [které jsou jí] nyní vytýkány“. Žalobkyně v podstatě tento postoj zachovala ve svých dopisech ze dne 5. července 2006 a 7. července 2006, jakož i ve svém dopise ze dne 23. srpna 2006.

267 Je třeba konstatovat, že tato obecná odpověď, a nikoli odpověď podrobná, dokument po dokumentu, neodpovídá odůvodněné žádosti a neodpovídá na dotaz Komise ohledně zjevné relevance nepřístupných dokumentů pro obranu žalobkyně samotné, ve zvláštním kontextu správního řízení, ve kterém žalobkyně, která je jediným podnikem, vůči němuž bylo řízení vedeno, měla předložit svá vyjádření k protisoutěžním jednáním společnosti Thyssen.

268 Na otázku Soudu na jednání, zda byla podána odůvodněná žádost o umožnění nahlédnout do spisu po předchozím nahlédnutí, žalobkyně odkázala na dopis ze dne 5. července 2006, již výše uvedený, a na dopis ze dne 26. září 2006 zaslaný úředníku pro slyšení, který nebyl při jednání předložen a jehož ústní rekonstrukce neumožňuje dojít k závěru o existenci odůvodněné žádosti ve smyslu bodu 47 oznámení z roku 2005.

269 Rovněž je třeba zdůraznit, že podle judikatury a článku 17 oznámení z roku 2005 žalobkyně měla přístup k nedůvěrnému znění dotčených dokumentů. Žalobkyně netvrdí, ani *a fortiori* neprokazuje, že toto znění uvedených dokumentů bylo vyhotoveno způsobem, který jí neumožnil určit, zda odstraněné informace mohly být užitečné pro její obranu, a tedy zda existovaly dostatečné důvody žádat Komisi o přístup k těmto informacím, které jsou údajně důvěrné (viz bod 38 oznámení z roku 2005). Z dopisu zaslaného Komisí žalobkyni dne 8. srpna 2006, ve kterém vysvětluje svůj postoj k důvěrnosti dotčených dokumentů s ohledem na povahu informací, které jsou v nich obsaženy, navíc vyplývá, že žalobkyně obdržela dva dopisy společnosti Arcelor ze dne 30. června 2006 a 1. srpna 2006, ve kterých jsou uvedeny důvody, ze kterých strany 2260 až 2262 a 3108 až 3318 starého spisu musejí zůstat důvěrné.

270 Za těchto okolností odmítnutí Komise umožnit žalobkyni nahlédnout do všech dotčených dokumentů, z důvodů důvěrnosti, nemůže být považováno za neodůvodněné.

271 Zadruhé Komise uvádí, že každopádně se nemůže jednat o porušení práva žalobkyně na obhajobu, jelikož žalobkyně nemá „právní zájem“ na nahlédnutí do spisu, neboť uznala skutečnosti a jejich právní posouzení a části starých odpovědí, které jí nebyly zpřístupněny, neobsahují důkazy ani v její prospěch ani v její neprospěch.

272 V odpověď na tento argument žalobkyně uvádí, „že se o porušení práva na obhajobu jedná nejen v případě, že podnik hodlá zpochybnit skutečnosti pro svou obranu, nýbrž také tehdy, jestliže by z takových dokumentů mohly vyplývat polehčující okolnosti relevantní pro výpočet částky pokuty nebo týkající se možnosti stíhání protiprávního jednání z hlediska promlčení“.

273 Je třeba konstatovat, že se žalobkyně omezuje na obecné prohlášení k dosahu pojmu „porušení práva na obhajobu“, které tvrdí, že by částečně zpřístupněné dokumenty mohly být užitečné pro její obranu, jelikož obsahují poznatky v její prospěch. Neuvádí, ani *a fortiori* nedokazuje, že jí Komise v průběhu správního řízení nepředala uvedené dokumenty použité proti ní v Rozhodnutí.

274 Pokud jde o nezpřístupnění dokumentu ve prospěch, dotčený podnik musí pouze prokázat, že jeho nezpřístupnění mohlo ovlivnit k jeho újmě průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise. Postačí, že podnik prokáže, že uvedený dokument ve prospěch mohl použít ke své obhajobě v tom smyslu, že pokud by jej mohl uplatnit během správního řízení, mohl by se dovolávat skutečností, které se neshodují se závěry učiněnými v tomto stadiu Komise, a mohl by jakýmkoli způsobem ovlivnit závěry Komise učiněné v rozhodnutí, přinejmenším pokud jde o závažnost a délku trvání vytýkaného jednání a výši pokuty. V tomto kontextu může být možnost, že nezpřístupněný dokument mohl mít vliv na průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise, prokázána pouze po předběžném přezkoumání některých důkazních prostředků, z nichž vyplývá, že nezpřístupněné dokumenty mohly mít – s ohledem na tyto důkazní prostředky – význam, který nesmí být přehlédnut (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 179 výše, body 74 až 76).

275 Žalobkyně však neuvádí žádné konkrétní a přesné tvrzení, pokud jde o porušení jejího práva na obhajobu v projednávaném případě, související s dokumenty, do nichž nemohla částečně nahlédnout, a výši pokuty nebo otázkou promlčení.

276 Tato obecná argumentace není s to prokázat, že skutečně došlo k porušení práva na obhajobu, což je třeba posoudit na základě konkrétních okolností každého případu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 25. října 2005, *Groupe Danone v. Komise*, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 69).

277 Pro úplnost se možnost, aby dokumenty nezpřístupněné Komisí v plném rozsahu mohly mít vliv na průběh řízení a obsah Rozhodnutí, jeví být naprosto hypotetická.

278 Je třeba připomenout, že pro přičtení odpovědnosti společnosti TKS za protiprávní jednání společnosti Thyssen a pro uložení pokuty společnosti TKS ve výši 3 168 000 eur v Rozhodnutí se Komise platně opřela o prohlášení ze dne 23. července 1997. Již bylo výše uvedeno, že Komise takto neporušila pravidla promlčení a nezpřístupněné informace, týkající se číselných údajů a označení podniků, se s ohledem k právní otázce zpochybňující pouze situaci žalobkyně jeví jako zcela nerelevantní.

279 Co se týče výše pokuty a korelativního posouzení závažnosti a délky trvání protiprávního jednání, je třeba uvést, že Komise měla za to, že dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, jejichž předmětem je jednotné navýšení cenové položky, představují závažné protiprávní jednání a že toto protiprávní jednání ve vzájemné shodě začalo schůzkou v Madridu dne 16. prosince 1993 a skončilo dne 31. prosince 1994, což představuje období protiprávního jednání delší než jeden rok (body odůvodnění 171 a 173 Rozhodnutí).

280 Komise tento závěr založila zejména na prohlášeních podniků účastníků se kartelové dohody, které obdržela v průběhu šetření vedeného v rámci prvního správního řízení, a na prohlášeních žalobkyně, která uznala věcnou správnost skutkových zjištění vyličených v oznámení námitek z roku 1997. Mimoto ve své odpovědi ze dne 17. května 2006 na oznámení námitek ze dne 5. dubna téhož roku žalobkyně znovu nezpochybnila v nich vyličená skutková zjištění. Za těchto okolností nelze platně tvrdit, že dokumenty

nezveřejněné v plném rozsahu mohly mít ve smyslu judikatury uvedené v bodě 274 výše nepřehlédnutelný význam pro posouzení závažnosti a délky trvání dotyčného protiprávního jednání Komisí.

281 Krom toho je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, pokud Komise ve svém oznámení námitek výslovně uvede, že bude zkoumat, zda je třeba uložit dotyčným podnikům pokuty, a pokud uvede hlavní skutkové a právní okolnosti, které mohou vést k uložení pokuty, jako je závažnost a délka trvání předpokládaného protiprávního jednání a skutečnost, že k němu došlo úmyslně nebo z nedbalosti, splní svou povinnost dodržet právo podniků být vyslechnuty. Komise jim tak poskytuje údaje, které jsou nezbytné pro jejich obhajobu nejen proti zjištění protiprávního jednání, ale i proti uložení pokuty (rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 199; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, Musique diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 21).

282 Z toho vyplývá, že co se týče vymezení částky pokut, je právo na obhajobu dotyčných podniků před Komisí zajištěno možností vyjádřit se k délce trvání, závažnosti a protisoutěžnímu charakteru vytýkaných skutečností. Podnikům je krom toho poskytnuta další záruka, co se týče vymezení částky pokut, v rozsahu, ve kterém má Soud neomezenou pravomoc a může na základě článku 17 nařízení č. 17 zejména zrušit nebo snížit pokutu (rozsudky Soudu ze dne 6. října 1994, Tetra Pak v. Komise, T-83/91, Recueil, s. II-755, bod 235, a LR AF 1998 v. Komise, bod 281 výše, bod 200).

283 Je nesporné, že Komise v oznámení námitek z roku 2006 a jeho přílohách uvedla hlavní skutkové a právní okolnosti, které mohou vést k uložení pokuty, jako je závažnost a délka trvání předpokládaného protiprávního jednání.

284 Z toho vyplývá, že druhá část žalobního důvodu týkajícího se porušení práva na obhajobu, vycházející z porušení práva nahlížet do spisu, musí být zamítnuta.

285 Žalobkyně konečně tvrdí, že jí Komise dopisem ze dne 8. srpna 2006 umožnila přístup k některým původně utajeným dokumentům, ale že nemohla tyto dokumenty využít ve své odpovědi na oznámení námitek, takže také v tomto ohledu bylo její právo na obhajobu porušeno.

286 Je třeba připomenout, že podle článku 27 nařízení č. 1/2003 Komise musí podnikům a sdružením podniků, proti nimž je vedeno řízení, poskytnout příležitost, aby byly slyšeny ve věci, již se týká námitka přijatá Komisí „před přijetím rozhodnutí podle článků 7, 8, 23 a čl. 24 odst. 2 uvedeného nařízení“.

287 Za účelem zachování práva na obhajobu podniků Komise proto dotčeným stranám musí poskytnout právo být slyšeny před tím, než přijme některé z výše uvedených rozhodnutí, což s ohledem na žalobkyni učinila v rámci řízení, které vedlo k přijetí Rozhodnutí.

288 Je nesporné, že po předání oznámení námitek žalobkyni dne 5. dubna 2006 a jejím nahlédnutí do spisu Komise v prostorách tohoto orgánu žalobkyně mohla své stanovisko uvést ve své odpovědi na uvedené oznámení ze dne 17. května 2006.

289 Komise sice po této odpovědi a v odpověď na žádost žalobkyně o sdělení veškerých odpovědí podniků účastnících se kartelové dohody na oznámení námitek z roku 1997 žalobkyni opakovaně zaslala dokumenty poté, co posoudila jejich důvěrnost s ohledem na ochranu obchodních tajemství, nijak však nezměnila námitky vyličené v oznámení ze dne 5. dubna 2006. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně netvrdí, ani *a fortiori* neprokazuje,

že Rozhodnutí jí k tíži přičítalo jiné protiprávní jednání nežli to uvedené v oznámení námitek nebo že by vycházelo ze skutečností, ke kterým neměla příležitost se vyjádřit.

290 Navíc žalobkyně nezpochybňuje, že v souvislosti s předáním nových podkladů dne 8. srpna 2006 jí byla poskytnuta příležitost vyjádřit své stanovisko písemně ve lhůtě jednoho měsíce, aby případně doplnila svou odpověď na oznámení námitek, což neučinila.

291 Žalobkyně odpověděla ve svém dopise ze dne 23. srpna 2006, že již „není včas schopna prozkoumat doplňující podklady a účelně k nim vyjádřit své stanovisko“, a to s ohledem na nezbytnou přípravu na slyšení stanovené na blízké datum 15. září 2006.

292 Toto tvrzení je uvedeno v písemnostech žalobkyně, avšak nezdá se být nijak odůvodněno s ohledem na okolnosti projednávané věci. Je třeba připomenout, že k oznámení námitek došlo již dne 5. dubna 2006 a že se toto oznámení zakládá na skutečnostech vyličených v předchozím oznámení námitek z roku 1997, které je žalobkyni plně známo. Tvrzení žalobkyně, že by se během pěti posledních týdnů před slyšením (tedy od 8. srpna 2006 do 15. září 2006) nemohla připravit na slyšení, o které ostatně požádala již dne 17. května 2006, a vypracovat vyjádření k několika dokumentům, které jí byly předány, představuje, jak to správně zdůrazňuje Komise, pouhou výmluvu.

293 Žalobkyně mimoto ve svém dopise ze dne 23. srpna 2006 vyjádřila „souhlas s uskutečněním smlouveného slyšení na základě dosavadního nahlédnutí do spisu za účelem zamezení zpoždění řízení“. Pro případ, že by v řízení bylo po slyšení pokračováno, žalobkyně uvedla, že bude požadovat „případnou možnost písemně

předložit doplňující důvody obhajoby“. Je třeba konstatovat, že žalobkyně svou odpověď na oznámení námitek po slyšení, ba ani po dodatečném nahlédnutí do spisu umožněném dne 20. září 2006 nedoplnila.

294 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že je třeba v plném rozsahu zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení práva na obhajobu žalobkyně.

8. *Ke spolupráci žalobkyně*

Argumenty účastnic řízení

295 Podpůrně žalobkyně v rámci desátého žalobního důvodu tvrdí, že částka pokuty byla vypočítána chybně, neboť Komise nezohlednila, že žalobkyně nepopřela existenci protiprávního jednání jako celku. Tato druhá spolupráce společnosti TKS údajně měla vést ke snížení pokuty vyšší než snížení o 20 % již poskytnuté na základě bodu D oznámení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“), jelikož umožnila potvrdit veškeré skutečnosti, jakož i jejich posouzení jakožto porušení čl. 65 odst. 1 UO.

296 Komise veškeré snížení odmítá s odkazem na vyjádření žalobkyně k platnosti právního základu uložené sankce, což je údajně zcela nerelevantní vzhledem k tomu, že dotyčné problematiky jsou na sobě vzájemně nezávislé. Důkaz protiprávního jednání údajně nijak nebyl ztížen dílčími vyjádřeními společnosti TKS.

297 Komise navrhuje zamítnutí tohoto žalobního důvodu.

Závěry Soudu

298 Je třeba připomenout, že Komise má širokou posuzovací pravomoc, co se týče metody výpočtu pokut, a v tomto ohledu může vzít v potaz celou řadu okolností, mezi něž patří i spolupráce dotčených podniků v průběhu šetření vedeného útvary tohoto orgánu. Komise má v tomto ohledu široký prostor pro uvážení při posuzování kvality a užitečnosti podnikem poskytnuté spolupráce, zejména pak v porovnání s přispěním ostatních podniků (rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 224 výše, body 81 a 88).

299 Komise ve svém sdělení o spolupráci vymezila podmínky, za kterých mohou být podniky, které s ní v průběhu jejího šetření kartelové dohody spolupracují, osvobozeny od pokuty nebo využít snížení pokuty, kterou by jinak musely zaplatit (viz bod A odst. 3 sdělení o spolupráci).

300 Bod D sdělení o spolupráci stanoví:

„1. Pokud podnik spolupracuje, aniž by byly splněny všechny podmínky uvedené v [bodech] B a C, má nárok na 10% až 50% snížení výše pokuty, která by mu byla uložena, pokud by ke spolupráci nedošlo.

2. Tak tomu může být, zejména pokud:

- před odesláním oznámení námitek podnik poskytne Komisi informace, dokumenty nebo jiné důkazy, které přispívají k prokázání existence spáchaného protiprávního jednání,
- po obdržení oznámení námitek podnik informuje Komisi, že nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila svá obvinění.“
(*neoficiální překlad*)

³⁰¹ V rozhodnutí 98/247 Komise společnosti TKS přiznala na základě bodu D sdělení o spolupráci snížení částky pokuty o 10 % z důvodu uznání věcné správnosti skutkových zjištění vylíčených v oznámení námitek z roku 1997. Zatímco Komise dvěma jiným podnikům účastnícím se kartelové dohody přiznala snížení o 40 %, odůvodnila tuto sazbu 10 % tím, že prohlášení a odpověď na oznámení námitek společnosti TKS zaprvé nepředložily žádnou novou informaci a zadruhé obsahovaly zpochybnění existence protiprávního jednání.

³⁰² V rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 24 výše, Soud rozhodl o protiprávnosti první části tohoto posouzení (body 232 až 248 rozsudku) a přiznal společnosti TKS v rámci výkonu své pravomoci plné jurisdikce snížení částky pokuty o 20 %.

³⁰³ V projednávané věci Komise připomíná, že toto řízení opakuje původní řízení od okamžiku, ve kterém došlo k vadě řízení, a že TKS v původním řízení přispěla k vysvětlení okolností týkajících se společnosti Thyssen, což odůvodňuje vzhledem k řešení přijatému Soudem v rozsudku Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni

v. Komise, bod 24 výše, snížení pokuty o 20 % podle bodu D sdělení o spolupráci (body 179 a 182 odůvodnění Rozhodnutí).

304 Žalobkyně toto číselné posouzení zpochybňuje a tvrdí, že v odpovědi na oznámení námitek z roku 2006 nezpochybnila zjištěné skutečnosti ani především právní kvalifikaci porušení čl. 65 odst. 1 UO. Uvádí, že faktory, které vedly ke snížení o 20 %, zůstaly platné a že je k tomu třeba připočíst skutečnost, že v „opakovaném řízení“ nezpochybnila porušení čl. 65 odst. 1, nýbrž jej naopak výslovně připustila, což by Komisi mělo vést, k tomu aby jí poskytla snížení pokuty o více než 20 % přiznaných v Rozhodnutí.

305 Tuto argumentaci žalobkyně nelze přijmout s ohledem na celkovou analýzu odpovědi na oznámení námitek z roku 2006, jakož i konkrétněji jejího bodu 75.

306 Bod 75 odpovědi na oznámení námitek z roku 2006 zní takto:

„TKS výslovně prohlašuje, že nezpochybňuje skutečnosti vytýkané v oznámení námitek týkající se období od roku 1993 do ledna 1998 a že nezpochybněné skutečnosti představovaly porušení čl. 65 odst. 1 UO.“

307 Je třeba konstatovat, že se jedná o neosobní, abstraktní a nejednoznačné vyjádření, které neumožňuje určit, vůči komu může být protiprávní jednání konstatováno, a zda to bylo ještě právně možné ke dni odpovědi na oznámení námitek z roku 2006. Kromě toho, že se žalobkyně nevyjadřuje k období 1993/1994, o které pouze šlo v uvedeném oznámení námitek, výslovně a jasně netvrdí, že dotčené skutečnosti představují protiprávní jednání, za které odpovídá.

- 308 Naopak ze všech bodů odpovědi na oznámení námitek z roku 2006 předcházejících jejímu bodu 75 (viz bod 306 výše) jednoznačně vyplývá, že žalobkyně zcela zpochybňuje možnost Komise použít v projednávaném případě čl. 65 odst. 1 UO a přičítat jí jednání společnosti Thyssen.
- 309 Je třeba uvést, že k tomu, aby mohlo být přiznáno snížení z důvodu spolupráce, musí jednání dotčeného podniku ulehčit Komisi její úlohu spočívající ve zjišťování a potlačování protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže Společenství (viz rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, *Mayr-Melnhof v. Komise*, T-347/94, Recueil, s. II-1751, body 309 a 332) a Komisi přísluší posoudit v každém individuálním případě, zda uvedené jednání skutečně ulehčilo její práci (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 8. července 2004, *Corus UK v. Komise*, T-48/00, Sb. rozh. s. II-2325, bod 193, a ze dne 14. prosince 2006, *Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise*, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, bod 559, v současnosti probíhá řízení o kasačním opravném prostředku).
- 310 Tvrzení žalobkyně, podle kterého „nezpochybněné skutečnosti představovaly porušení čl. 65 odst. 1 UO“, bylo za okolností projednávané věci připomenutých v bodě 308 výše pro Komisi zcela bez užtku.
- 311 Mimoto je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že snížení na základě sdělení o spolupráci může být odůvodněné pouze tehdy, pokud poskytnuté informace, a obecněji jednání dotčeného podniku mohou být považovány v tomto ohledu za prokazující skutečného ducha spolupráce z jeho strany (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 395, a ze dne 29. června 2006, *SGL Carbon v. Komise*, bod 81 výše, bod 68).
- 312 Ve své odpovědi na oznámení námitek z roku 2006 žalobkyně nejprve důrazně zpochybnila možnost, aby Komise v projednávaném případě použila čl. 65 odst. 1 UO a přičítala jí odpovědnost za porušení tohoto článku, přičemž poprvé od zahájení původního řízení popřela veškerou platnost prohlášení ze dne 23. července 1997, a poté

v závěru připojila prohlášení, které mělo prokazovat její spolupráci, které je však ve skutečnosti vnitřně nejednoznačné a zavádějící.

313 Toto jednání žalobkyně, které prozrazuje strategii, jejímž cílem je spojit vzájemně rozporné cíle, nemůže být považováno za prokazující skutečného ducha spolupráce z její strany.

314 Za těchto okolností Komise postupovala správně, když měla za to, že prohlášení žalobkyně uvedené v bodě 75 odpovědi na oznámení námitek z roku 2006 neodůvodňuje snížení pokuty o více než 20 %, ať již na základě bodu D sdělení o spolupráci nebo jakékoli polehčující okolnosti.

315 Z toho vyplývá, že tento žalobní důvod musí být zamítnut.

316 Z všech výše uvedených úvah vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

317 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnosti ThyssenKrupp Stainless AG se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. července 2009.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec	II - 2320
1. Ustanovení Smlouvy o ESUO	II - 2320
2. Sdělení Komise týkající se určitých aspektů nakládání s případy hospodářské soutěže, které vyplývají z ukončení platnosti Smlouvy o ESUO	II - 2322
3. Ustanovení nařízení (ES) č. 1/2003	II - 2323
Skutkový základ sporu	II - 2325
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 2332
Právní otázky	II - 2334
1. K existenci údajně nových a opožděných argumentů Komise	II - 2334
2. K pravomoci Komise	II - 2335
Argumenty účastnic řízení	II - 2335
Závěry Soudu	II - 2339
K právnímu základu Rozhodnutí	II - 2339
K pravomoci Komise konstatovat a trestat porušení čl. 65 odst. 1 UO po uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO na základě nařízení č. 1/2003	II - 2342
3. K překážce věci rozsouzené a platnosti prohlášení ze dne 23. července 1997	II - 2347
Argumenty účastnic řízení	II - 2348
Závěry Soudu	II - 2353
K dosahu rozsudku Soudu Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise	II - 2354
K dosahu rozsudku Soudního dvora ve věci ThyssenKrupp v. Komise	II - 2355
K účinkům překážky věci rozsouzené	II - 2362
	II - 2409

4. K porušení „zásady určitosti“	II - 2364
Argumenty účastnic řízení	II - 2364
Závěry Soudu	II - 2366
K přípustnosti žalobního důvodu	II - 2366
K věci samé	II - 2367
5. K porušení zásady <i>non bis in idem</i>	II - 2371
Argumenty účastnic řízení	II - 2371
Závěry Soudu	II - 2372
6. K promlčení	II - 2375
Argumenty účastnic řízení	II - 2375
Závěry Soudu	II - 2377
7. K porušení práva na obhajobu	II - 2381
Argumenty účastnic řízení	II - 2381
Závěry Soudu	II - 2383
K obsahu oznámení námitek ze dne 5. dubna 2006	II - 2384
K právu nahlížet do spisu	II - 2390
– K přípustnosti	II - 2390
– K věci samé	II - 2392
8. Ke spolupráci žalobkyně	II - 2402
Argumenty účastnic řízení	II - 2402
Závěry Soudu	II - 2403
K nákladům řízení	II - 2407